

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“.

Anul VIII.

București, 1928.

No. 2.

Protocolul celei de a treia Adunare Generală a Uniunii Comunităților Evanghelice A. Z. Ș. din România.

Cluj, 2 — 5 Decembrie, 1927.

Lucrătorii Uniunii Române adunați la Conferința din Cluj.

Adunarea s'a deschis cu cântare și rugăciune. La apelul delegaților au răspuns 89.

Pentru diferite lucrări s'au ales: un comitet de hotăriri, și un comitet de numiri.

Președintele, secretarul, cassierul și șeful lucrării de colportaj ai Uniunii au prezentat o dare de seamă asupra situației Uniunii.

Deasemenea președinții conferințelor au prezentat un raport asupra situației în conferințele respective.

Aceste rapoarte au fost ascultate și primite de către delegați.

Comitetul de hotăriri a propus adunării luarea unor hotăriri:

De mulțumiri și de consacrare față de Dumnezeu; de condoleanță pentru familia lucrătorilor biblici morți în ultimii ani; de înălțare a vieții

morale; de stăruire în educarea membrilor comunității noastre; de a se susține cu credinșie lucrarea de predicare a Evangheliei.

După discutarea amănunțită a propunerilor ele au fost primite cu unanimitate de voturi.

Comitetul de Numiri, a prezentat următoarea listă de slujbași:

Comitet de Conducere: St. Demetrescu, P. Păunescu, P. H. Hermann.

Secretar:

Cassier: O. Fasnacht.

Secretar pentru Departamente: D. Florea.

Diriginte al Colportorilor: N. Dorobăț.

Comitetul Uniunii va fi format din comitetul de conducere, cassier, secretar, dirigintele colportorilor, directorii editurii și ai Institutului Biblic, și câte un membru laic de fiecare conferință.

Înainte de a se discuta lista prezentată, fratele Olson, președintele Uniunii Latine a Adventiștilor de Ziua Șaptea a prezentat cererea, ca Uniunea Română să dea autorizație fratelui P. P. Paulini să vină în Franța pentru a ajuta acolo în lucrarea de predicare a Evangheliei.

Adunarea autoriză această plecare.

Lista de slujbași prezentată este primită fără nici o modificare.

Lucrările adunării fiind încheiate, ședința s'a închis cu cântare și rugăciune.

Comitetul de conducere.

UNIREA

Cuvântarea finută de fratele L. R. Conradi la conferința Uniunii ce a avut loc în luna Decembrie 1927, la Cluj.

Aceasta conferință a Uniunii este o unitate a poporului lui Dumnezeu. Potrivit cu aceasta mi-am ales și textul de astăzi, și anume cetim în Evanghelia după Ioan 17, 19—21: „Eu însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr. Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M'ai trimis”. Semnul cel mai puternic — ce-l putem da, că Tatăl a trimis pe Fiul Său în lume — este unitatea fiilor lui Dumnezeu pe pământ. Lumea este separată, despărțită. Se luptă în toate chipurile, fiindcă Hristos nu se cunoaște. Dacă însă Hristos locuiește în noi toți, atunci trebuie să fim una. În Colos. 1, 19, se zice că Dumnezeu a vrut, ca toată plinătatea să locuească în Fiul Său. Tatăl a îngăduit, ca Fiul Său să creeze lumea. Fiul ține lumea. Fiul salvează lumea, Fiul va fi Regele lumii, fiindcă aceasta este voința Tatălui. Aceasta este minunata unitate. Dar ce a făcut Fiul pe pământ? S'a proslăvit Fiul pe Sine însuș sau pe cine L'a proslăvit? Răspunsul ni se dă în Ioan 17, 4. În versul 6, se zice: „Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor”. Fiul a căutat să descopere numai slava Tatălui pe acest pământ. Dar prin aceasta n'a suferit oare Fiul vre-o daună? Cine-L va proslăvi *pe El*? Vezi răspunsul în Ioan 16, 14. Mântuitorul a vorbit de Spiritul Sfânt. Ce va face Spiritul Sfânt? Spiritul Sfânt vine și vorbește numai despre Fiul, și nici decum despre sine însuși. Și cum ne botezăm? Aceasta este primul lucru, când intrăm în comunitate. Însărcinarea este: mergeți în toată lumea și botezați-i. Și cum să se facă acest botez? În numele Tatălui, și cu aceasta s'a terminat? Nu, — ci *a Fiului și a Spiritului Sfânt*. Astfel deja prin botez este alcătuită unitatea dumnezeirii. Este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, dar toți trei una din veci. Și toți una în veci de veci. Partea cea mai frumoasă ni se arată în Ioan 10, 30. „Eu și Tatăl suntem una”. Deci Hristos și Tatăl sunt una. Pentru ce vine Păstorul în lume? De ce își lasă viețua pentru oi? Ca să fie multe turme de oi? Nu! ci o turmă și un păstor! În cap. 15, din Ioan

se află pilda despre vița de vie. D-voastră aveți în România destule vițe de vie, și știți prea bine, ce legătură există între viță și între mlădițe. Cine este vierul? Tatăl! Cine este vița? Hristos! Cine sunt mlădițele? Noi. Și toate ies dintr'o viță. Nu există o viță așa frumoasă, din care să iasă atâtea mlădițe și pe care să fie atâția struguri. Milioane de struguri, fără număr. Dar numai o singură viță, un singur vier.

Domnul merge mai departe. După Luca cap. 22, Domnul Și-a ales 12, copii. Și din ce cauză s'a ivit o ceartă între ei? Că cine este mai mare între ei (Vezi versul 24). Ce trebuiau ei să fie mai întâi? Una! Și cine este cel mai mare, cine este căpetenia? Petru, Ioan, Iacob, sau cine? *Hristos!* Toți sunt supuși Lui. El este capul și noi toți numai membrele. Eu cunosc numai o singură căpetenie, și aceasta este Hristos. Și pentru ca ucenicii s'o învețe aceasta, și ca s'o învățăm noi, ce au adventiștii, ce aveă prima comunitate? Spălarea picioarelor, înainte de Cina Domnului. Cu acest prilej învățăm ceva. Noi nu numai stăm să ni se spele picioarele, privind, cum o faceți, ci și noi vă spălăm pe D-voastră. Dar aci nu este numai fapta, ci este și cunoștința, spiritul. Nu este numai actul spălării picioarelor, ci și faptul, că mă simt serv și nu stăpân. Noi n'avem stăpâni între noi, — cel mai mare să fie servul tuturor. Și atunci venim la Cina Domnului. Vedem o pâine; și pâinea se frânge. Și noi toți mâncăm dintr'o singură pâine, și bem dintr'un singur pahar. Ce zicem la fiecare Cină? Că suntem toți una! Botezul ne spune, că toți suntem una, spălarea picioarelor ne spune, că toți suntem una, și Cina Domnului ne spune, că toți suntem una. Este minunat, că Mântuitorul tinde astfel spre unitate. Cum devenim însă înrudiți de aproape? Se vorbește de înrudire de sânge. Dar și noi ne numim între noi frați. Cum ajungem noi la aceasta? Suntem noi rude de sânge, deși fiind din toată lumea? Dacă suntem negri, sau albi, orice limbă am vorbi, suntem noi rude de sânge? În Efeseni 2, 13, spune: „Dar acum, în Hristos Isus voi, cari odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos.” Aci erau Iudeii, acolo erau Neamurile, iar între ei o despărțitură. Hris-

tos vine. Cum rupe El despărțitura? Cum devenim rude de sânge? Cum suntem curățiți toți? Prin sânge; prin sângele lui Isus Hristos. El trebuie să ia păcatele mele. El trebuie să ia păcatele voastre. El trebuie să ia păcatele asiaticilor și al africanilor. Este același sânge în toată lumea. Noi suntem răscumpărați cu un preț mare. Milioane și iarăș milioane n'ar fi putut să ne răscumpere. Banii lumii n'ar fi putut să ne salveze. Sângele lui Hristos ne-a curățit. În cap. 17, din Evanghelia după Ioan cetim ultima rugăciune a Mântuitorului nostru. Rugăciunea de Mare-Preot. Ioan a avut privilegiul, să descrie această rugăciune, căci el l-a auzit pe Mântuitor rugându-Se. Astăzi putem să-l auzim. Cum? Dacă cetim în Evanghelia după Ioan cap. 17. Ce s'a rugat El atunci, tot aceea Se roagă și astăzi. Și ce anume Se roagă El? Că noi să fim una! Mai mult. În versul 22, ne spune, că ne-a dat slava. În ce scop? Pentru unitate, după cum El și Tatăl sunt una. Cu aceasta Și-a sfârșit lucrarea. Dar acum umează, că și cei 12 apostoli să devie una, cu un cuget. Acesta a fost lucrul cel mai însemnat; n'a mai fost ceartă între ei, în privința întrebării, cine să fie cel mai mare între ei? Ei au fost toți una.

În epistola lui Pavel către Efeseni la cap. 2 versul 20 cetim: „Fiind zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos”. Temelia este pusă; acum urmează să fie clădit timpul. Ce necesită? Ca pietrele să se potrivească laolaltă, acest edificiu în curând se va prăbuși. Și noi trebuie să fim strâns legați laolaltă. Și aceasta este atât de greu. Deabiă se cunosc, și deja să fie una. Merge aceasta așa ușor? Dar trebuie să fie una și astfel să fie clădiți laolaltă. Acum vine și petrarul. El posedă măsura hotărâtă a fiecărei pietre. Și dacă a cioplit pietrele, atunci le împreună. La ce venim noi în comunitate? Fiindcă suntem gata? Nu; ci ca pietrele să fie cioplite. Ca noi să învățăm a lucra împreună. Dar nu este lucru ușor a ciopli multele colțuri ale pietrelor. Domnul să ne dea harul Său, ca prin sângele lui Hristos să devenim adevărați frați și surori, și ca prin Spiritul lui Dumnezeu și prin comunitatea Sa să devenim una, și noi vom putea ridică un templu cu mult mai mareț, de cum l-a clădit cândva Solomon. În Vechiul Testament cetim, că atunci când s'a clădit templul lui Solomon, nu s'a mai auzit lovitură de ciocan, căci pietrele toate erau cioplite dinainte. Frații mei, și surorile mele — tineri sau bătrâni — noi trebuie să tindem la aceea, spre a fi în veci una. În 1 Ioan 2, 7, ni se dă o poruncă nouă, și totuș cea veche: „Iubiți-vă unii pe alții”. Iar versul 9, zice: „Cine zice, că este în lumină, și urăște pe fratele sau, este încă în întunec până acum”. Și aci trebuie să mă cercetez însumi. De am un frate în comunitate, pe care îl urăsc,

și nu-i pot întinde mâna, atunci trebuie să meditez asupra faptului, oare sunt eu în lumină? Această unitate în Hristos trece prin întreg Noul Testament. Dar poate zice cineva: Frate Conradi, aceea, despre care D-tale îți place să vorbești, — adecă Apocalipsul — nu conține nimic din aceasta. Însă ce este lucrul cel dintâi, despre care vorbește Ioan? Cele șapte sfeșnice, cari reprezintă comunitățile din Noul Testament. Cele șapte stele, păstorii comunităților, cari sunt una. El între noi, El în noi, prin noi, spre a putea săvârși lucrarea Sa. Acesta este Apocalipsul. Soarele deasupra capului, 12 stele în cununa ei, acestea sunt comunitățile lui Dumnezeu în întreg Noul Testament. Toate ne vorbesc despre o unire deplină, o unire spre care ar trebui să tindem cu toți. Cunoașteți D-voastră leul, care umblă, voind să înghită? Ce vrea el? Ce-i va pricinui cea mai mare bucurie? Dacă copiii lui Dumnezeu se vor desbină.

Și atunci încheierea. Noul Ierusalim. Cele 12 porți sunt cele 12 seminții ale lui Israel, cele 12 temelii, cei 12 apostoli. Dar minunat! În Vechiul Testament cele 12 seminții, unii împotriva altora; 2 în Iuda și 10 în Israel, mereu purtau luptă unii împotriva altora. În noul Testament toate 12 seminții se fac una. Este aceasta adevărat? Stă scris aceasta în cap. 7 din Apocalips? Este aceasta pecetluirea a tuturor 12 seminții? Înrușiți deaproape, sigilați. Fiecare poartă câte o seminție și pe aceea sunt scrise numele apostolilor. Hristos Regele tuturor, și Dumnezeu totul în toate și Spiritul și Femeia strigă: „Veniți, veniți, frați și surori, la unitatea în Hristos.” și nici o putere nu vă va nimici. Nimic nu va împiedeca mersul lucrării Domnului. Va mai veni ziua, când vom putea converti și 100 suflete într'o zi. Și inima mea răvnește după această zi! Dar când va fi aceasta? Când vom fi una. Când vom simți-o aceasta. Dacă vom lăsa pe Hristos să trăească în noi. Dacă ținta conferinței Uniunii noastre este aceasta, dacă noi cu aceasta țintă am venit la Cluj, ca să avem cu adevărat o conferință a Uniunii, spre a uni inima și sufletul. Putem întruni aci trei limbi diferite, dar aceasta nu ne deosebește. Suntem sute de mii, dar aceasta nu ne desparte, dacă noi vom face, ca Hristos să viețuească în noi. Eu știu ziua, 40 ani în urmă, în care zi aci în Cluj primul suflet a primit adevărul. Eu știu ziua, în care s'a fondat în România prima comunitate constantă, și aceasta și astăzi este reprezentată aci. Noi am devenit mari, câteva mii, Dumnezeu ne-a păzit și ne-a ocrotit, și El vrea să mai facă lucruri mari cu noi, dacă vom lăsa ca El să lucreze asupra inimii noastre. Deaceea pun astăzi întrebarea: câți și-au dat seama din Cuvântul lui Dumnezeu, că noi aci trebuie să fim una? Atunci rugăciunea lui Hristos s'a împlinit în noi. Și câți doresc aceasta?

O picătură a ploii divine.

O! picătură așteptată
De credincioși mult căutată!
Te așteptăm cu dor să vii la noi
Spre a ne da puteri și tăriei noi,
Ca să privim fără n'cetare
La țara cea din depărtare.

O! ploaie sfântă te-așteptăm!
Și 'n scopu-acesta nu'n'cetăm
A noastră viață-a cercetă,
Să poți veni 'năuntru'n ea;
Să fie-așă pre cum doresc,
Plăcută Tatălui ceresc.

O! ploaie sfântă când cobori
Ca firea veche s'o omori?
Să transformi lumea'n bunătațe
Din inimi rele, în inimi bune,

Transformând tu întreaga fire
Până la cuget și simțire.
Ca'n vis privesc cum ea lucrează,
O lume nouă cum creiază.

La orice inimă mergând
Și tot molozu 'ndepărtând;
Indepărtând dintr'ânsa toate:
Vrajbă, ură, răutate.

Și văd ființe-adânc mișcate
Regretând azi ori ce păcate.
Le văd acum pășind cu zor
Mergând la toți semenii lor,
Le cei pe cari-ar fi rănit
Prin vreun cuvânt nesocotit.

Și văd cum ploaia'n picuri cade
Făcând mii inimi tot mai calde;

Privesc cum pleacă-acum răcirea
Inlocuită cu iubirea;
Și văd acum strânsa unire
Cuprinsă'n unică simțire.

Iară un sol mic îmi șoptește
Vestindu-mi azi sublima veste:
„Vezi poporu-acel de jos
Ce se crede păcătos?”

Vezi cum inima lor bate
Regretând orice păcate?

E poporu'n pregătire
Pentru-a Domnului venire.
Ei L-așteaptă cu mult dor
Indreptându-și viața lor,
Ducând lupta pân' la moarte
Pentru scumpa lor cetate”.

Ploesh.

S. Ștefănescu.

Un mesaj și un apel către tineretul nostru.

Frații noștri, întruniți în Conferință, dela 22—30 Noembrie 1927, au adoptat cu multă înflăcărare următoarele puncte cât și următorul apel care credem că va fi studiat cu multă atenție de Tineretului nostru de pretulindenti. El se referă și la părinți, învățători și predicatori.

„Noi credem, că Adventiștii de ziua Șaptea recunosc faptul că cea mai mare și mai valoroasă moștenire a bisericii o formează copiii și tinerii, și mai departe credem, că biserica își dă seama că una dintre cele mai mari probleme este de a ști cum să fie păstrat acest lezaur și cum să fie educat pentru un serviciu folositor.

„În mijlocul acestei scaderi a principiilor, creșterii apozitiei față de adevăr și virtute, ne bucurăm să vedem printre tinerii noștri o grupă de bărbați și femei cari dovedesc în viața lor zilnică compătare, judecată, și sinceritate față de principiile creștine.

„Organizația Misionarilor Voluntari e pretulindenti. Ea este reprezentată printr'o oaste de vreo 65.000 sprinteni aducători de speranță tineri și tinere, dintre cari vreo 21.000 în Europa.

„Pe cât suntem de mulțumitori pentru aceste mii de tineri ce se găsesc în rapoartele noastre, toluș suntem foarte îngrijați de faptul că mai sunt încă zeci de mii alți valoroși tineri și tinere, băieți și fete din familiile Adventiștilor de Ziua Șaptea cari încă nu au trecut de partea lui Hristos și nu și-au unit idealurile și interesele cu acelea ale poporului lui Dumnezeu. Acești tineri nemântuși fac apel la conducătorii acestui popor — fie ei conducători de conferințe sau numai de

comunități — fac apel la familii, și la fiecare membru, neîncetă, până ce mântuirea lor, prin harul și puterea lui Dumnezeu, este un fapt împlinit. Această va cere o sacrificare a unui număr de bărbați și femei devotate ce au în inimă facla arzândă a iubirii pentru Tineretul care se pierde.

„Nevoia de căpetenie a tineretului nostru este, mai întâi de toate, să facă ei înșiși experiență cu înalțimea și puterea spirituală cari vin din posedarea în inimă a unui Hristos viu. Dacă lucrarea Misionarilor noștri Voluntari trebuie să continue dela putere la putere și să îndeplinească scopurile sale cerești, ea trebuie să se mențină, și să crească în putere și influență, cu orice preț într'un distinct caracter misionar evanghelic și gata de luptă. Nici o organizație creștină nu a avut succes în ceace privește păstrarea vitalității ei, cu atât mai puțin să crească, dacă nu s'a lucrat fără întrerupere pentru alții. A servi este adevărata esență a creștinismului.

„Un însemnat educator din zilele noastre a făcut o observație puternică: „Lumea decade nu din lipsa cunoștinții, ci din lipsa caracterului”. Deaceia, ceq mai mare nevoie a lumii și a acestui popor „este nevoia de oameni; nu de oameni cari pot fi cumpărați sau vânduți, ci de oameni cari să fie credincioși și cinstiți până în adâncul sufletului lor, oameni cari să nu se teamă de a numi păcatul pe nume, oameni a căror conștiință este atât de credincioasă datoriei ca și acul busolei față de pol, oameni cari să stea pentru dreptate și adevăr chiar dacă s'ar scundă universul”. „Educația”. p. 57.

„Suntem pe deplin convinși că părinții, învățătorii, predicatorii, și într'un cuvânt toți cari lucrează cu tinerii, își vor uni mâinile împreună cu Lucrarea Misionarilor Voluntari și cu însăși tineretului într'un efort dârz spre a formă o astfel de oaste de tineri lucrători, și împrumutându-le influența lor înfinsă spre a menține idealurile înalte și sfinte caracteristice lucrării noastre, și atât prin învățăminte cât și prin exemple să fie ca un scut în familie, în școală, și în comunitățile noastre, păstrând adevărata Sfințenie și principiile de a fi conduși, pregătind un popor care să privească după apropiata venire a Domnului Isus Hristos.

„Acum, în timp ce ne adresăm familiei, școlii și bisericii a se avântă într'o asemenea lucrare de câștigare a sufletelor, de păstrare a lor și de a forma o grupă educatoare pentru tinerii noștri ca niciodată mai înainte, noi, în același timp, ne adresăm tinerilor și tinerelor, a căror putere, talente și entuziasm aparțin lui Dumnezeu, ca să-și aducă aminte că farmecele și atracțiile crescânde ale unei lumi rea ne cere să apărăm căile ce duc la suflet. Sentinela datoriei să apere ca vrăjmașul să nu obțină nici o precădere în ceace privește măncaarea, cețitul, îmbrăcămintea, recreația și tovărășia. Tinerețea, vestibulul bărbăției, este timpul când se iau ultimele decizii asupra restului de viață. Este timpul când este de nevoie și trebuie ascultat sfatul celor mai în vârstă și cu mai multă experiență.

Filind însărcinați să ducem Evanghe-

(Urmare la pag. 28.)

Gazeta Slujbașilor

Școala de Sabat.

VEȘTI MISIONARE.

Sabatul dela 4 Februarie.

Progresul în Uniunea Zambezi.

Dumnezeu binecuvintează cu prisosință lucrarea deja începută, iar lucrătorii sunt plini de curaj. De curând, frații Bozarth și Morton au făcut o călătorie cu carul cu boi în deșertul Kalahari. Acolo au găsit aproape șaptezeci și două de familii interesate în solie. Cu câțiva ani mai înainte, un băștinaș venise la Mafeking și își procurase o Biblie. El s'a întors în deșert și a învățat pe oameni Cuvântul lui Dumnezeu. Ei cred în învățătura despre a doua venire a lui Hristos. Mai târziu, un negustor le-a spus despre biserica din Kanye unde oamenii țin Sabatul adevărat. Apoi au mai auzit și despre lucrarea noastră medicală. Ei au trimes vorba că și ei ar dori să aibă o biserică de Sabat și să se întemeieze și printre ei lucrarea.

Frații au trimes acolo un lucrător băștinaș spre a învăța pe oameni. Nu după mult timp sperăm să se ridice o puternică lucrare în mijlocul deșertului.

Sabatul dela 11 Februarie.

Când vrăjitorul greșește.

Din pricina marelui lipse de învățători băștinași, am crezut necesar să luăm elevi din școala noastră secundară și să-i trimitem la școlile pe cari le-am deschis, deși nu erau pe deplin formați pentru învățământ. În ultima parte a lunii Februarie 1927, un tânăr învățător de acesta care fusese trimis, a revenit la stațiunea principală foarte turburat. Lucrurile merseseră așa de bine cu el la școala la care fusese, încât directorul misiunii a fost foarte surprins văzându-l. Tânărul a spus că un vrăjitor a pătruns în satul unde îi eră stabilită școala și cu multă solemnitate a spus oamenilor că spiritul rău a pornit la vânătoare și că ei nu trebuie să vorbească până ce spiritul nu-și termină vânătoarea, căci dacă se întoarce și-i găsește vorbind, el se va mânia foarte rău și poate să distrugă satul și să le facă multe neajunsuri. Oamenii au ascultat și timp de aproape trei zile nu-și făceau între ei decât semne și domniă o tăcere adâncă.

Deci tânărul învățător sosind la misiune, a pus situația înaintea misionarilor, și după ce a fost ascultat cu atenție, s'a ajuns la convingerea că nu este alt lucru de făcut decât să prezinte chestiunea înaintea lui Dumnezeu în ru-

găciune. S'a ținut o adunare specială de rugăciune și s'a hotărât ca învățătorul să se întoarcă la școala sa și să lase ca Domnul să lucreze.

După o lună, vrăjitorul local deveni un membru al clasei biblice, iar semințele adevărului evanghelic începuseră deja să prindă rădăcini în inima sa. El părăsise indeletnicirile sale de vrăjitorie și-și adusese toate uneltele de vrăjitorie, dându-le învățătorului. El se ridică și spuse oamenilor că vrăjitorul nu poate conduce spiritele, ci că este un spirit atotputernic care conduce totul, dela creațiune și tot mereu. Atunci vrăjitorul celalt a început să blesteme pe oameni și să cheme toate spiritele să vină asupra lor. Dar văzând că nimeni nu-i mai dă nici o atenție, și-a strâns toate uneltele și a plecat, iar de atunci nimeni nu a mai auzit despre el. Această școală a ajuns mai puternică chiar de cum fusese la început, și aproape întreg satul a început să țină Sabatul și sperăm să avem un seceriș bogat în acest loc.

Sabatul dela 18 Februarie.

Fără cunoștință de Dumnezeu.

De curând am făcut o călătorie interesantă în partea de sud a câmpului misionar din Congo de Sud. Oamenii se arătau foarte doritori după solie. În timpul unei adunări, am arătat că Dumnezeu a poruncit poporului Său să ducă această solie în toată lumea, chiar și în acela ținuturi unde Satan a izbutit să țină pe oameni în necunoștință de Dumnezeu cerului. Planul lui fusese să facă pe oameni să se inchine la dumnezei de lemn și piatră. Astfel că închinându-se la acești dumnezei văzuți să uite pe Dumnezeu cerului. Trecând primi idolatri, copiii lor le-au moștenit zeii și s'au închinat la ei. Și astfel au trecut ani după ani, până ce acum oamenii au acești zeii și nu cunosc pe adevăratul Dumnezeu.

A doua zi dimineața, având o altă adunare, s'a strâns un mare număr de oameni, și m'am referit la ceea ce vorbisem seara trecută. „Nu te opri să ne mai spui despre aceasta”, spuse un grup de oameni. „În noaptea trecută când am mers acasă am distrus acești zeii, cum și locuințele lor. Acum vorbește-ne despre adevăratul Dumnezeu”. Le-am vorbit despre venirea lui Isus, și la sfârșit am făcut un apel spre a vedea mâinile aceluia cari vor să-L primească. Au ridicat mâinile, și și-au mărturisit în cor

credința. Eră mișcător să vezi lumina fericii în ochii lor. Dar un lucru m'a impresionat mai mult. O femeie ce șede la spatele mulțimii, în dorința aprigă de a fi văzută, s'a ridicat, și părându-i-se că nu este de ajuns, și-a ridicat și amândouă mâinile cât a putut. Mântuitorul însemnă ceva pentru ea.

Sabatul dela 25 Februarie.

Lucrarea medicală în Angola.

Lucrarea din Angola nu are o vechime decât de patru ani, însă „brațul cel drept al soliei” a făcut un bun început. Înainte de sosirea mea în Octombrie 1926, predicatorul și sora Baker îngrijiau pe cât puteau de nevoile băștinașilor. Amândoi sunt sanitari, și tot timpul și-l petreceau îngrijind de acești oameni needucați dar recunoscători.

Dumnezeu ne binecuvintează eforturile, deși mijloacele noastre sunt foarte restrânse. Cu toate că nu avem un spital, și nici chiar un dispensariu, numai un dormitor în casa mea, servește în scopul acesta. La început oamenii au venit doar din curiozitate ca să afle ce vrea să le facă doctorul, și deasemenea să încerce medicamentele. Ideia băștinașilor despre doctor este că dacă medicamentele lui sunt tari, au gust rău, și produc efecte mari, atunci acesta este omul pe care îl doresc. Însă dacă ele nu au gust și nu produc efecte vizibile, contrariu obiceiurilor lor normale, atunci nu sunt bune. Astfel este de mare însemnătate ca prima impresie să fie favorabilă.

La început oamenii au început să vină pe rând câte trei sau patru pe zi, mulți dintre ei plângându-se de dureri de măsele. Acum am dela șase la zece bolnavi de dinți pe fiecare zi.

Acești oameni sunt foarte recunoscători pentru tot ce se face pentru ei. Și sunt siguri că din moment ce lucrarea misionară medicală le va deveni simpatcă, ei vor asculta deasemenea și despre Isus, și vor învăța să-L iubească și să-și pună încrederea în Cuvântul Său.

Noi cerem rugăciunile voastre, cum și darurile voastre pentru ca lucrarea Domnului să poată fi dusă mai departe cu toată înțelegerea în acest colț îndepărtat al mării vii.

Costul unui abonament pe un an este de 144 lei iar nu 112 după cum din greșeală s'a anunțat.

Programul adunării misionare din luna Februarie 1928.

1. Deschidere cu cântare și rugăciune
2. Raportul secretarului
3. Cântare
4. Adevărata credință și manifestarea ei
5. Experiențe misionare; împărțirea lucrului; distribuirea revistelor
6. Închidere cu cântare și rugăciune

ADEVĂRATA CREDINȚĂ ȘI MANIFESTAREA EI.

1. Pentru mântuire e nevoie de credință (Mat. 8, 28; Luc. 8, 25; Ioan 20, 21; Fapt. 3, 16; 15, 19.)
2. Credința în timpul sfârșitului (Luc. 18, 8; Apoc. 13, 10; 14, 12.)
3. Cum se dă pe față credința (Iac. 2, 17; 5, 15; 1, 26, 27.

Adevărata credință se manifestează prin fapte de iubire față de semenii și față de Dumnezeu. Dacă locul unde se află un credincios este luminat de faptele cele bune și pline de iubire ale credinței lui, chiar în ciuda necredinței semenilor, dă dovadă că este în strânsă legătură cu Dumnezeu. Credința de vorbe mari și goale nu folosește la nici un bine. În timpul acesta de dureri și de tristări, fapta de iubire creștinească convinge mai mult pe cineva că ești creștin, decât oricâte predici

Trebuie să ne deprindem mai mult la fapte bune. Binele trebuie făcut așa cum l-a făcut și Hristos, fără a aștepta să fi recunoscut că l-ai făcut, ci numai pentru onoarea lui Dumnezeu și ca un serv al lui Dumnezeu.

Iată și câteva citate din *Spiritul Profetic*, foarte potrivite pentru acest subiect: „Fraților și surorilor, vizitați pe vecinii voștri și căutați să ajungeți la inima lor prin iubire și prin fapte bune. Căutați să lucrați astfel ca prejudecățile să fie înlăturate iar nu ca din purlarea voastră să se nască noi prejudecăți. Amintiți-vă că cei cari cunosc adevărul prezent și totuși stau să se îngrijească numai de comunitatea lor, și refuză de a lucra pentru vecinii lor nepocăiți, vor fi chemați să dea seama pentru datoriile neplinite”. „*Testimonies*”, Vol. IX. p. 31.

„Vizitați pe vecinii voștri în mod prietenesc, și căutați de faceți cunoștință cu ei... Cei cari nu se ocupă de aceasta, acei cari sunt indiferenți în această privință vor pierde în curând iubirea cea dintâi și vor începe să mustre, să critice și să condamne pe proprii lor frați”. „*Review and Herald*”, 13 Mai 1902.

„Mergeți la fiecare vecin al vostru, apropiindu-vă de el, să poată simți căldura faptelor și iubirii voastre desin-

teresate. Simțiți împreună cu el, rugați-vă pentru el, căutați ocazii de a le face bine, și, după posibilitate, adunați și deschideți Cuvântul lui Dumnezeu pentru mințile lor întunecate. Stați de veghe, ca unii cari va trebui să dați seamă pentru sufletele oamenilor, și căutați de folosiți privilegiile pe cari Dumnezeu vi le dă pentru a lucra împreună cu El, în via Sa morală. Nu neglijați de a vorbi vecinilor voștri, făcând tot binele ce vă stă în putere ca „să salvați cumva pe orunul”. Trebuie să cerem spiritul acela care constrânge pe apostolul Pavel să meargă din casă în casă rugându-se cu lacrimi și învățându-i „pocăința față de Dumnezeu și credința față de Domnul Isus Hristos.” *Review and Herald*, 13 Martie 1899.

„Cu iubire, ca Hristos, trebuie să ne apropiem de oameni, și să încercăm a-i interesa de lucrurile cele mari ale vieții veșnice. Inima lor poate să fie tare ca o șoseă bătută, și să dea înfașșurarea că zadarnic ar încerca cineva să le descopere pe Mântuitorul; dar chiar dacă logica lor va da greș de a mișca pe om, chiar dacă argumentele nu ar putea convinge, iubirea lui Hristos, arătată prin fapte personale, poate înmuia o inimă de piatră, ca sămânța adevărului să poată prinde rădăcini”. „*Pildele lui Hristos*”, p. 57.

Misionarii Voluntari.

Programul adunării „C. M. V.” din luna Februarie 1928.

A DOUA SĂPTĂMÂNĂ

Subiect: NOE PREDICATORUL DE DREPTATE.

1. Deschidere cu cântare și rugăciune.
2. Raportul secretarului.
3. Cor.
4. Repetiție din *Straja Dimineții*.
5. Cuvântare: Noe predicatorul de dreptate
6. Muzică și versuri.
7. Închidere cu cântare și rugăciune.

Notă pentru Diriginte: Din vieța bărbaților lui Dumnezeu din vechime trebuie să luăm pildă pentru a duce lupta credinței cu bărbăție. Biruințele lor să ne ajute să mergem înainte, iar înfrângerile lor să ne fie ca o avertizare.

Noe predicatorul de dreptate.

Domnul a spus: „După cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și în zilele Fiului omului”. Aceleași stări de lucruri sunt în zilele de azi ca și în zilele lui Noe. Oamenii nu iubesc pe Dumnezeu și uită de a-l mulțumi pentru binecuvântările date în fiecare zi. Oamenii nu se iubesc între ei și caută în lume numai petreceri. Oamenii trăesc numai pentru lumea aceasta.

Înainte de potop, Dumnezeu a trimis

pe Noe să avertizeze lumea. Deoarece se apropie revenirea lui Hristos, Domnul va trimite servi de ai Săi cu avertizări pentru lumea aceasta. El invită pe toți aceia cari îl iubesc să spună lumii că va fi distrusă dacă va continua în păcatele sale, dar că va fi salvată dacă se va lăsa de ele și-l va fi ascultătoare. Pe când Noe avertiză lumea, faptele lui arătau că el crede ceea ce spunea Dumnezeu. Așa și vieța noastră să arate că noi credem cele spuse de Dumnezeu.

Nu sunt mulți oameni de partea adevărului. În zilele lui Noe, n'au fost salvate decât opt persoane, la fel și azi numai puțini vor asculta de Dumnezeu. Dumnezeu cere astăzi dela oameni să asculte poruncile Sale, dar prea puțini sunt cari să ia seama la ele. După cum pe vremuri rădeau de Noe, și astăzi la fel vor face cu servii Săi. Dumnezeu face apel la tineri și copii să folosească spre onoarea Lui serviciile lor. Va fi nevoie de curaj să rămâi credincios atunci când lumea dimprejur va râde și nu va crede ca voi, dar Noe a stat neclintit cu toate că lumea nu l-a crezut. Dumnezeu se va îngriji de servii Săi, după cum s'a îngriji și de Noe și l-a salvat de potop.

A PATRA SĂPTĂMÂNĂ

Subiect: NUMELE ISUS.

1. Deschidere cu cântare și rugăciune.
2. Celirea raportului.
3. Mică repetiție din *Straja Dimineții*.
4. Cor.
5. Cuvântare: Numele Isus.
6. Muzică și versuri.
7. Închidere cu cântare și rugăciune.

Numele Isus.

Intemeindu-ne pe textul din Fapt 4, 12 putem înțelege câtă putere este în acest nume.

În lumea aceasta confundată în inăunrecul ticăloșilor există un singur nume curat de care se poate agăța cu tărie și fără pic de îndoială orice nădejde de mântuire. Toți câți se vor încrede în acest nume „Isus” vor fi mântuiți.

Biblia, care este cartea cea mai de seamă din omenire, cuprinde un nume pe care ea îl consideră ca fiind cel mai de preț pentru omenire, numele „Isus”. Acesta luminează întreaga Biblie, cu toate evenimentele pe cari le descrie sau prevede. Biblia aduce o solie de mântuire și o aduce numai în numele lui Isus.

(Urmare la pag. 28.)

Instructorul

V. Una în Hristos — 4 Februarie 1928.

Majori.

Nici o deosebire recunoscută. — „Dumnezeu nu recunoaște nici o deosebire în ce privește naționalitatea, rassa sau casta.

El este creatorul omenirii întregi. Prin creațiune toți oamenii alcătuiesc o singură familie, și toți sunt deasemenea una și prin mântuire. Hristos a venit să dea la o parte orice zid de despărțire, să deschidă orice încăpere a templului, pentru ca orice suflet să aibă calea deschisă spre Dumnezeu. Iubirea Lui este atât de întinsă, atât de adâncă și desăvârșită, încât pătrunde în toate locurile. El scoate de sub puterea lui Satan sufletele sărmene cari fuseseră prinse prin înșelăciunile lui. El le așează lângă tronul lui Dumnezeu, tron încercuit de curcubeul făgăduinții. În Hristos nu este nici Iudeu, nici Grec, nici rob nici slobod. Toți au fost apropiați prin sângele Său cel prețios.”

Oricare ar putea fi deosebirea sentimentelor religioase, totuș un strigăt al omenirii în suferință trebuie auzit și să i se răspundă. Acolo unde e amarăciunea sufletească din pricina deosebiri de credință, trebuie făcut mult bine prin lucrarea personală. Lucrarea pornită din iubire va distruge puterea prejudiciului, și va câștiga suflete pentru Dumnezeu”. „*Pildele*”, p. 322.

„*Intrarea la Tatăl într'un Duh*”. Vers. 18. — „Dumnezeu lucrează asupra inimii prin ajutorul Spiritului; când oamenii de bună voie înlătură Spiritul, și îl numesc a fi dela Satan, ei distrug legătura prin care Dumnezeu poate comunica cu ei. Când Spiritul este cu totul îndepărtat, atunci Dumnezeu nu mai poate face nimic pentru acel suflet”. „*Desire of Ages*”, p. 322.

DIVIZIUNEA COPIILOR

Clasele secundară și primară.

Istoria potopului.

Un protest viu. — „Noe a stat ca un protest viu în contra răutății acelor

PLAN.

1. STAREA LUMII PĂGÂNE.

1. Un păgân este fără Hristos și fără Dumnezeu.
2. El este un străin față de Izrael; în afară de făgăduința lui Dumnezeu; și fără speranță.

2. SCHIMBAREA ADUSĂ PRIN HRISTOS

1. Numai prin sângele Celui răstignit neamurile sunt aduse aproape de Dumnezeu.
2. Pacea vine în suflet prin Hristos.
3. Prin El ne este deschisă calea spre Tatăl prin Spirit.

3. TEMPLUL VIULUI DUMNEZEU

1. Noi, în Hristos, aparținem familiei lui Dumnezeu
2. Hristos este piatra unghiulară a templului lui Dumnezeu, biserica.
3. Dumnezeu locuiește în templul Său prin Spirit.

zile. Inconjurat de dispreț și batjocură, el se deosebiă prin integritatea lui sfântă cât și prin credincioșia-i statornică. Cuvintele lui erau însoțite de o putere; fiindcă era glasul lui Dumnezeu către oameni prin servul Său. Legătura cu Dumnezeu l-a întărit cu puterea Celui Infinit, încât timp de o sută douăzeci de ani glasul său solemn a răsunat în urechile acelei generații cu privire la evenimentele, cari, judecate după cea mai iscusită minte omenească, erau imposibile”. „*Patriarhi și Profeti*”, p. 96.

Numai acei cari acum intră în strânsă legătură cu Dumnezeu și umblă cu El după cum a făcut Enoh și Noe, pot să speră a se bucura de prezența lui Isus în viața lor.

Un plan pentru fiecare viață. — În „Calea către Hristos”, p. 87, 88, suntem indemnăți să depunem zilnic planurile noastre înaintea lui Dumnezeu, având siguranță că El ne va conduce tot atât de bine ca și pe copiii Săi din vechime.

„În fiecare dimineață consacrați-vă lui Dumnezeu pentru ziua aceea. Supuneți Lui toate planurile voastre, ca să fie îndeplinite sau părăsite, potrivit providenței Sale. În felul acesta îți poți zi cu zi predă viața în mâinile lui Dumnezeu, și atunci viața ta va fi formată mereu-mereu după viața lui Hristos”.

Zilele lui Noe se vor repeta. *Mat. 24, 37—39.* — Că condițiile cari au

existat în lume în timpul lui Noe se vor repeta înainte de a doua venire a lui Isus, este evidențiat prin citatul de mai sus.

„Biblia afirmă că în zilele din urmă oamenii vor fi absorbiți de afaceri lumești, plăceri, și inavuțire. Ei vor fi orbifați de adevărurile veșnice. Hristos spune: „Cum s'a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum eră în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se insurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n'au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului”.

În felul acesta este situația lumii din zilele noastre. Contemporanii noștri a-leargă într'o vânătoare neînfrănată după bogății și plăceri egoiste, ca și cum nu ar mai fi nici Dumnezeu, nici cer, și nici nimic altceva apoi. În zilele lui Noe, vestirea potopului a fost anunțată pentru a scoate pe oameni din răutatea lor și a-i invita la pocăință. Tot astfel și solia apropiatei reveniri a lui Hristos are de scop să smulgă pe oameni din preocupările lucrurilor pământești. Ea urmărește să-i trezească la realitatea lucrurilor veșnice pentru a putea lua seama la invitarea la cina Domnului”. „*Pildele*”, p. 231, 232.

Cum prețuim timpul? Experiența celor zece fecioare din Matei 25 este o frumoasă ilustrare despre ce va fi cu cei nemântuiți, când se va termina timpul de cercare.

„În timp ce negustorul se lasă absorbit de câștig, în timp ce iubitorul de plăceri se lasă dus de poftele sale; în timp ce sclava modei își potrivește po-doabele, se poate ca în acel moment, Judecătorul întregului pământ pronunță această sentință: „Ai fost cântărit în câmpănă și ai fost găsit ușor!” „*Marea Luptă*”, p. 491.

Învățăături practice. — Lecțiunea ne

arată cât urăște Dumnezeu păcatul și cât de hotărît este El spre a-l pedepsi.

Atât harul lui Dumnezeu cât și dreptatea Lui, ne va păzi de a păcătuî contra Lui, și ne va însuflă respect față de caracterul Său, încredere în bună-tatea Lui, și ascultare de poruncile Lui.

În timp ce restul omenirii umblă în păcat, Noe își păstrează curățenia desăvârșită.

Domnul ne invită astăzi să ne pregătim pentru ultima distrugere a lumii.

Lucru de repartizat.

lecțiunea viitoare : Gen. 8; 9, 1—19.

De studiat și lucrat :

Arătați locul cu muntele Ararat.

Cine a deschis ușă corăbiei și a lăsat să iasă Noe și familia lui?

Cum au știut căi din corabie timpul când să iasă?

Copiați textul de memorizat.

Lipiți ilustrația verselului de memorizat în carnețel.

Colorați schița.

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute.

Cu ajutorul Ruloului faceți repetiția lecțiunii, dând ocazie copiilor să răspundă la cât mai multe chestiuni.

Ilustrarea lecțiunii prezente. Arătați o ilustrație cum Noe construiește corabia. Arătați ilustrații de animale ce au intrat în corabie.

Povestire Introductivă. Dodi și Lulu au plecat într-o zi în oraș spre a privi la jucăriile cele frumoase dintr'un mare magazin. Când au plecat de acasă soarele strălucia atât de puternic, încât nici nu s'au gândit la ploaie, și de aceea n'au luat nici umbrelă. Pe când erau în prăvălie, privind la toate acele lucruri frumoase, au auzit zădărnici și îndată au văzut un fulger. După aceasta a început să plouă atât de tare încât oamenii din stradă s'au grăbit să intre în prăvălie spre a se adăposti. A plouat atât de tare încât străzile au fost inundate, și oamenii au trebuit să meargă prin apă

până la tramvai. Dodi și cu Lulu ar fi dorit să fie la adăpost în casă lângă mama. Ei erau atât de înfricoșați încât își uitaseră cu totul de micile vagonete, cai, păpuși, și alte jucării.

Știți voi că odată a fost un timp când nu plouă? Copiii se puteau juca pe afară mereu, fără să le fie frică de a fi udați. Dar după un timp lung, oamenii au ajuns atât de răi, încât Domnul trebuia să facă ceva spre a face lumea mai bună, astfel încât El S'a gândit să aducă o ploaie mare, încât să fie ca un potop. Domnul, în mila Sa însă, S'a gândit să facă și o corabie în care să poată fi salvați toți acei cari se leapădă de păcate. Vreți să vă spun despre aceasta? Bine, atunci să stați liniștiți, și eu am să vă spun povestirea. (Urmați cu lecțiunea).

Învățătură spirituală. — Isus dorește să ne scape acum din păcate, astfel încât să putem trăi cu El atunci când va veni. Acei cari nu-L lasă să-i mântuească vor fi pierduți.

VI. Un singur popor în Hristos — 11 Februarie, 1928.

Majori.

Spiritul descoperă „că Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi”. Ef. 3, 5. 6.

„Cuvintele de asigurare ale apostolului că „vestea aceasta bună” a mântuirii eră atât pentru Judei cât și pentru Neamuri, au adus speranță și fericire aceluia cari nu fuseseră numărați printre copiii lui Abraam după trup..... Ei s'au bucurat mai mult din pricină că Hristos îi recunoște ca fiind copii ai lui Dumnezeu, și cu inimă recunoscătoare ei ascultau cuvântul ce li se predică..... Întorcându-se la Neamurile din Antiohia Pisidiei, Pavel și Barnaba nu au încetat să lucreze deasemenea și pentru Iudei, ori unde ar fi fost o ocazie potrivită a atrage un ascultător..... Însă cele mai mari eforturi ale lor erau în dreptate de acum înainte în vederea clădirii împărăției lui Dumnezeu în ținuturile păgâne, printre oamenii cari nu aveau decât puțină sau chiar nici o cunoștință despre adevăratul Dumnezeu și despre Fiul Său”. „Faptele” p. 173—175.

„Cel mai neînsemnat dintre toți sfin-

PLAN.

I. TAINA LUI HRISTOS.

1. Pavel a ajuns un captiv al lui Hristos, pentru a putea face cunoscut această taină.
2. Taina a fost arătată lui Pavel printr'o descoperire deosebită.
3. Descoperirea tainei a făcut cunoscut că Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, părtașe la făgăduințele lui Dumnezeu în Hristos.

II. ȚINTA LUCRĂRII LUI PAVEL

1. Pavel a fost chemat să predice bogățiile nepătrunse ale lui Hristos pentru Neamuri.
2. El vrea să facă pe toți oamenii să vadă întocmirea acestei taine ascunsă în Dumnezeu.
3. O aceeaș lucrare leagă pe fiecare lucrător al Evangheliei de acum înainte.
4. Dumnezeu urmărește ca lucrarea harului Său să fie descoperită căpeteniilor și puterilor cerești.

III. UN SCOP AL VEȘNICIEI.

1. Din veacuri Dumnezeu a hotărît mântuirea omului prin Hristos, în cazul când omul ar cădea.
2. Astfel în Hristos noi avem curajul de a veni la Dumnezeu.
3. Necazul în vestirea tainei este o glorie e sfinților.

fil”. Vers. 8. „Nu lungimea timpului pe care-l folosim în lucru, ci de a lucra de bună voie și cu credincioșie în lucrare, sunt ceea ce fac eforturile noastre să fie bine plătute în ochii Domnului. Se cere ca toate lucrările noastre să fie marcate prin lepădare de sine. Cea mai neînsemnată datorie implinită în sinceritate și lepădare de sine, este cu mult mai plăcută lui Dumnezeu decât cea mai mare lucrare pătată de egoism. Lucrul la care privește Dumnezeu, este

cățimea din spiritul Lui care este în noi, și până la ce punct faptele noastre descoperă chipul lui Hristos. El ia seama mai mult la iubirea și credincioșia cu care lucrăm decât la cantitatea de lucru pe care o facem.” „Pildele”, p. 410.

Înțelepciunea lui Dumnezeu, făcută cunoscută. Vers. 10. — „Dumnezeul pe care-L servim nu face căutare la față..... Când un purtător de poveri dorește mai mult înțelepciune decât sănătate, putere, sau renume, el nu va fi înșelat. Unul ca acesta va învăța dela marele Învățător nu numai ce să facă, dar și cum felul s'o întrebuinteze spre a obține aprobarea divină”. „Profeti și Regi”, p. 31.

DIVIZIUNEA COPIILOR.

Clasele secundară și primară.

VI. Ieșirea din corabie; Curcubeu.

„Dumnezeu Și-a odus aminte de Noe”. Gen. 8, 1. Dumnezeu nu putea să-și uite servul, fiindcă El intrase în legământ cu el: „S'ar fi putut crede, că în mijlocul vuetului apelor de dedesubt si de deasupra, mica grupă din corabie

să fie uitată. Judecătorul întregului pământ, în timp ce săvârșia „fapte grozave în dreptate”, avea oare timp liber să se mai gândească și la aceia cari erau „departe pe apă”? Aceasta era o mânie oarbă lăsată la voia întâmplării? Nu; în foată această severitate era o privire milostivă față de aceia cari erau demni de ea. Judecata era deosebită. Strălucirea soarelui iubirii străbătă norii de ploaie ai potopului.

„Astfel putem scoate învățătura minunată că, pe calea cea mai pustie a vije-lilor judecăților, sunt unii cari stau în siguranță, netemându-se de rău. Deși apele sunt mari, totuși există o stâncă pe care putem sta în siguranță, deasupra celor mai înalte valuri. Și pentru ce „Dumnezeu Și-a adus aminte de Noe”? Aceasta nu era un favoritism. Noe fusese îndemnat să construească corabia, fiindcă el era „drept”, într-o lume de făcători de rele; a fost amintit pe când era în corabie, fiindcă el crezuse avertizarea lui Dumnezeu, ascultase de porunca lui Dumnezeu deși nu văzuse încă judecata ce avea să vie, și astfel „a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință”. Acei cari se încred în Dumnezeu, și au credință în El, să-și închipuie că ar fi chiar acum la judecata viitoare, și, „plini de teamă”, să-și găsească scăparea în corabie, și nicio-dată nu vor fi uitați de El, chiar și atunci când lumea s'ar prăbuși. Ei trăesc în inima Lui, și la timpul nemerit El va dovedi că Și-a adus aminte de ei.” „*Expositions of Holy Scripture*”, *Maclaren*, p. 57.

O mare schimbare după potop. „După potop, pământul semănă a fi un întins cimitir. Vântul puternic, pe care Dumnezeu îl trimisese să sece apele, a smuls copaci, stânci, și pământul a acoperit corpurile celor morți. Pădurile cele înfînse cari crescuseră pe pământ înainte de potop erau acoperite, și argintul, aurul, și pietrele prețioase erau ascunse dela ochii oamenilor.

Astăzi, când oamenii sapă adânc în scoarța pământului, ei găsesc dovada că cele spuse de Bible sunt adevărate. Schelete de animale, fiare sălbatice, pești, și pasări domestice sunt găsite pietrificate. Noi săpăm în marele cimitir al pământului.

Ei nu găsesc numai schelete de animale, dar și schelete din viețată vegetală—întregi păduri de piatră; și fiindcă aceste straturi de piatră neagră au stat îngrămădite departe de lumina și căldura atâtor vremi cari au trecut, astăzi noi nu avem decât să le folosim ca combustibil în casele noastre.

„Dumnezeu nu a adus nici un singur blestem, fără ca acesta să fie însoțit și de o binecuvântare”. „*Bible Nature Series*”. No. 1. p. 307. 308.

„Tot ce mișcă și are viață, să vă slujească de hrană”. *Vers. 3.* — Acestea ne arată pentru Dumnezeu a îngăduit omului să mănânce carne. Aceasta a fost din pricină că în acel timp nu

era altceva de mâncare. „Înainte acestui timp Dumnezeu nu îngăduise omului să mănânce carne de animale; El țintea ca rassa omenească să trăiască absolut nu mai din ceace producă pământul; dar cum toată verdeța fusese distrusă, El le-a îngăduit să mănânce carnea animalelor curate ce fuseseră scăpate în corabie”. „*Palriarhi și Profeți*”, p. 107.

Acum când vegetalele au crescut iarăși, în cea mai mare parte a pământului, singurul motiv pentru consumarea cărnii a dispărut. „Noi nu stabilim o linie precisă de conduită care să fie urmată în dietă; însă spunem că în ținuturile unde sunt fructe, grâne, și nuci în abundență, hrănirea cu carne nu este hrana cea bună a poporului lui Dumnezeu..... Nu vrem să facem din folosirea cărnii o probă a uceniciei, însă trebuie să ținem seama de influența care o au credincioșii cari folosesc carne față de alții”. *Mărturiile Vol. IX*, p. 157.

„Învățând pe copii să-și stăpânească pofta și să mănânce conform regulilor sanitare, faceți-i să înțeleagă că ei nu-și sacrifică decât ce le este dăunător, și că nu renunță decât la lucruri vătămătoare în schimbul unora mai bune”. „*Pe urmele Marelui Medic*”, p. 385.

Învățături practice. — Curcubeul vestește cugetul cât și mila iubitoare a lui Dumnezeu pentru creaturile Sale.

Primul gând al lui Noe după ce a ieșit din corabie a fost să zidească un altar și să aducă un sacrificiu de mulțumire. Învățăm noi rugăcuni de mulțumire pentru că am fost scăpați din primejdie și rău, și atunci când începem ceva nou cerem lui Dumnezeu binecuvântarea asupra acelui lucru?

„Dumnezeu Și-a amintit de Noe”, și El își amintește și de noi. El nicio-dată nu dormitează și nici nu doarme. El totdeauna veghiază asupra noastră.

Lucru de repartizat.

Lecțiunea viitoare: Gen. 11, 1-9.

De studiat și lucrat:

Arătați pe hartă țara Sinear. Ce fel de spirit aveau clăditorii turnului Babel?

Copiați versetul de memorizat. Lipti ilustrația versetului de memorizat în carnețel.

Faceți o listă de diferitele limbi despre cari ați auzit. Colorați schița.

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute.

Arătați ilustrații de corăbii moderne cu cari călătoresc misionarii noștri spre diferite ținuturi. Accentuați asupra faptului cât de mult a insistat Noe pe lângă oameni să se pocăiască de păcatele lor și să vină în corabie spre a fi salvați, însă ei nu au vrut. Am vrea ca copiii să vadă dreptatea și mila lui Dumnezeu

în pedepsirea lor din pricina neascultării lor hotărâte. Și după cum a fost în zilele lui Noe, astfel este și acum. Ru-loul vă va servi la repetiție. Puneți pe copii să spună cât pot mai mult din această povestire.

Ilustrarea lecțiunii prezente. — Arătați tabloul unui înger. Deasemenea să aveți și o fotografie de porumbel. Pe tablă sau hârtie desenați un curcubeu. Ilustrarea îngerului Veghetor având grija de doi copii, va fi bună spre a arăta grija iubitoare a lui Dumnezeu față de noi după cum a avut-o față de Noe și familia lui pe când se găsiu în corabie pe apele acelea infuriate.

Pentru lucrarea la măsuta de nisip, folosiți corabia. Arătați pe Noe și familia lui, cum și pe animale ieșind din corabie. Din pietre mici sau cartoane ridicați un altar spre a ilustra cum Noe și cu familia lui au adus mulțumiri lui Dumnezeu pentru iubitoare Lui purtare de grija. Deasemenea și noi, trebuie să-I mulțumim pentru tot ce face pentru noi.

Povestirea introductivă. — Mama lui Elica și a lui Costel, spuse într-o zi că va merge în oraș să facă ceva târguiei, și doria ca ei să stea acasă. Li sărută, și le spuse că nu va întârziă prea mult. Toate au mers bine până a început să se intunece. Atunci copiii au început să dorească ca mama lor să vină cât mai de grabă. Au așteptat, au așteptat, dar mama lor tot nu venia. Deasemenea le era și foame, și în casă nu era nimic ce să mănânce, căci mama avea să le aducă ceva de mâncare. Au așteptat mult timp, până când copilașii au dormit chemând pe mama lor. Se făcuse foarte târziu, când a venit mama. Ei gândiau că își uitaseră cu totul de ei, fiindcă mama, întâlnindu-se în oraș cu prietene, nu și-a dat seama cum a trecut timpul.

Mamele nu uită de multe ori pe copiii lor, însă Domnul spune că chiar dacă se întâmplă ca să-i uite, totuși El nicio-dată nu ne va uita. El Se gândește mereu la noi.

În lecțiunea noastră de azi învățăm despre un om și familia sa pe care Domnul îi închisese într-o corabie mare, pentru a sta acolo tot timpul cât El va trimite un potop care să nimicească pe toți oamenii răi din lume. Noe și cu familia lui au stat mult timp în corabie, dar oricâte ori corabia se clătina pe ape, Dumnezeu nu-i uită. (Urmați cu lecțiunea).

Învățături spirituale. Dumnezeu nicio-dată nu-și uită făgăduințele. El Se îngrijește de noi în fiecare zi.

Intenționând a publica prelegerile fi-nute cu ocazia Conferinței dela Cluj, vă rugăm a urmări numerile viitoare.

Majori.

„Din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ”. Vers. 14. 15.

„Dumnezeu ne socotește drept copii ai Săi. El ne-a răscumpărat din această lume indiferentă, și ne-a ales pentru a face parte din familia regală, spre a ajunge fii și fiice ale Regelui ceresc. El ne invită să ne credem în El cu o încredere mai adâncă și mai temeinică decât se încrede un copil în tatăl său pământesc. Părinții își iubesc copiii, însă iubirea lui Dumnezeu este cu mult mai mare, mai cuprinzătoare, și mai adâncă decât ar putea fi iubirea unei ființe omenestă”. „Pildele”, p. 142.

„Având rădăcina și temelie pusă în dragoste”. Vers. 17. — „Iubirea este temelie evlaviei. Oricare ar fi felul de evlavie, nimeni nu poate zice că iubește pe Dumnezeu cu o iubire curată dacă el nu are față de fratele său o iubire desinteresată. Dar să nu pierdem din vedere că niciodată nu vom putea ajunge să posedăm acest spirit *silindune* să iubim pe alții. Ceeace ne trebuie, este iubirea lui Hristos în inimă. Din moment ce eul personal va fi absorbit în Hristos, iubirea va țâșni spontan. Desăvârșirea caracterului creștin este atinsă de îndată ce din lăuntru pornesc indemnuri de a ajuta și a face fericiți pe alții: când lumina cerească inundă inima și se descoperă pe chip.

Este cu neputință ca inima în care locuiește Hristos să nu fie umplută de iubire. Dacă iubim pe Dumnezeu fiindcă El ne-a iubit Cel dintâiu, vom iubi și pe toți aceia pentru care a murit Hristos. Noi nu putem ajunge în legătură cu dumnezeirea dacă nu ajungem în legătură cu omenirea; căci dumnezeirea și omenirea se găsesc îmănunchiate în Acela care șade pe tronul universului. Uniți cu Hristos, noi vom fi legați și cu cei de aproape ai noștri prin verigile de aur ale lanțului iubirii. Atunci mila și îndurarea lui Hristos se vor manifesta în viața noastră. Să nu așteptăm ca să vină asupra noastră greutăți și nenorociri. Să nu fie nevoie ca cineva să ne îndemne a simți față de vaielele

PLAN.

I. Familia lui Dumnezeu, din cer și de pe pământ.

1. Familia din cer și de pe pământ își trage numele din Hristos.
2. Pavel se roagă :
 - a) Ca omul nostru dinăuntru să poată fi întărit prin Spirit ;
 - b) Ca Hristos să poată locui în noi ;
 - c) Ca întemeiați în iubire să putem cunoaște deplin iubirea lui Hristos.
3. Dovada iubirii este ascultarea.
4. Iubirea către Dumnezeu și om este necesară pentru a fi ucenic.

II. Rezultatele iubirii lui Hristos în inimă.

1. Împreună cu toți sfinții putem fi plini cu toată plinătatea lui Dumnezeu.
2. Dumnezeu este în stare să facă mai mult decât cerem și gândim noi
3. Prin darurile Sale Dumnezeu va fi proslăvit de biserică neîncetat.

altora. Ci ar trebui să fie tot atât de natural pentru noi să lucrăm pentru cei în nevoie și suferință, după cum eră pentru Hristos să meargă din loc în loc, făcând binele”. „Pildele”, p. 396. 397.

DIVIZIUNEA COPIILOR.

Clasele secundară și primară.

Turnul Babel.

Hărți. — (Hărțile sunt de multă trebuință în această lecțiune. Puneți pe copii să arate locul Turnului Babel. Puneți pe unul din copiii mai pricepuți să facă în cursul săptămânii o hartă, care să reprezinte părțile de pământ locuite de fiii și nepoții lui Noe. Deasemenea se poate aminti cu folos următoarele : „Ham a populat Africa, Palestina, și Fenicia ; Sem a populat Asia Mică, valea Tigrului și a Eufratului, cum și Arabia ; iar Iafet a populat restul lumii”. Partea lui Ham poate fi colorată în brun ; partea lui Sem, verde deschis ; Iafet roz deschis. Pentru desenarea hărții se poate folosi o geografie biblică).

„Domnul S'a pogorît să vadă cetatea și turnul”. Vers. 5—9. — „Observați înțelepciunea și mila lui Dumnezeu în metodele cari au fost folosite pentru a oprî această lucrare. Mila lui Dumnezeu s'a văzut prin acea că a îndulcit pedeapsa, nefăcând-o egală cu greșeala ; fiindcă El nu se poartă cu noi după faptele noastre. În înțelepciunea lui Dumnezeu, El s'a gândit la un mijloc folositor, și anume la acela de a le amesteca limbile, pentru ca astfel să nu poată să-și înțeleagă limba maternă. Ei nu mai puteau să se unească atât de bine din moment ce limbile le erau deosebite ; în felul acesta eră un metod bun de a-i face să părăsească clădirea. Din moment ce nu se puteau înțelege unul pe altul, nici nu se puteau ajuta între ei. Și în felul acesta a ajuns să-i risipească, fiindcă neputându-se înțelege, nici nu puteau fi folositori unul altuia. Dumnezeu are diferite, și bune mijloace, pentru a zădărnici și oprî planurile

oamenilor mândri”. Henry and Scott.

Un turn tare spre care să alergăm. — Locuitorii pământului Șinear plânseră să zidească un turn înalt și tare în care să-și găsească refugiu în timp de primejdie, deși Domnul spusese că de cece se temeau ei nu se va mai întâmpla.

„Există un Turn Tare, spre care oamenii pot să alerge spre a-și găsi un sigur adăpost în timp de primejdie, însă acesta nu este clădit de mâini omenestă. În Biblie sunt date multe nume Creatorului și

Mântuitorului, și acestea toate simbolizează ceva ce este El pentru poporul Său. El este numit Isus, Mântuitor, fiindcă mântuiește pe poporul Său din păcatele lor ; Printrul păcii fiindcă va statornic împărăția păcii în inima oricui ce îl servește ; Conducător și Sfătuitor, fiindcă conduce și dă înțelepciune acelor cari vin la El în timp de primejdie și turburare ; Păstorul cel Bun, fiindcă Se îngrijește de copiii Săi tot cu o atâta iubire cum dovedește și un păstor milos care se îngrijește de oile și miei turmei lui. În timpurile vechi, oamenii ridicau ziduri înalte împrejurul satelor, orașelor și cetăților lor, pentru a-și pune la adăpost casele, femeile cum și copiii lor, față de dușmanii pe cari îi aveau. În aceste ziduri se găseau turnuri puternice, unde stăteau de veghe oameni spre a observa când se apropie pericolul, și unde ar putea să fugă popoarele în timp de primejdie. Fiindcă Domnul este pentru poporul Său un adăpost cu mult mai sigur decât oricare turn înalt clădit de oameni, El este numit Turnul nostru, și în alt loc Turnul nostru cel Tare, unde pot să alerge cei drepti spre a se găsi în siguranță. În acest Turn înalt cei necredincioși ar putea să-și găsească un adăpost sigur de toate temerile lor. Vai, însă ei nu-și pun încrederea în El !” — „Easy Steps in the Bible Story”, p. 64. 65.

Învățătură practice. — Acelaș Dumnezeu care a privit în jos din cer și a văzut cum oamenii cari îl lepădaseră își clădesc Turnul Babel, vede și azi pe toți oamenii cari trăiesc pe pământ. Oriunde am fi sau orice am face, El ne vede, și cunoaște totul despre noi.

Zilnic ne facem un nume sau zidim ceva pentru noi. Cugetele și faptele noastre sunt cărămizi pe cari le punem la clădirea noastră, și când se va termina se va putea vedea unde este bine sau rău.

Lucru de repartizat.

Lecțiunea viitoare : Gen. 12, 1—10 ; 13. De studiat și lucrat :

Găsește un text în Noul Testament care să descrie felul cetății spre care a privit Abraam.

În ce ne este Abraam un exemplu demn?

În ce chip a fost cercată credința lui Abraam pe când călătoria spre miazăzi?

Desenați o hartă și însemnați drumul pe care l-a făcut Abraam dela Ur la Betel. Indicați locurile amintite în lecțiune.

Copiați versetul de memorizat.

Lipiți ilustrația versetului de memorizat în carnețel.

Colorați schița.

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute.

Cu ajutorul ilustrațiilor și Rulonului dați copiilor ocazia să spună cât pot mai mult despre cele întâmplate. Întrebările să fie simple. O schiță a unui

curcubeu poate fi pus mai dinainte pe tablă. Puneți pe copii să spună însemnătatea lui. Căutați să imprimați în mintea copiilor minunata iubire și mila lui Isus.

Ilustrarea lecțiunii prezente. — Intr'un colț faceți muntele unde s'a oprit corabia. Neteziți o porțiune de loc pentru câmpia Șinear. Pentru construirea cetății pot fi folosite cartoane sau pietre, făcând turnul cât se poate mai înalt. O panglică îngustă albastră sau o fâșie de tinichia albă curată, poate fi folosită spre a reprezenta râul în apropierea căruia eră zidită cetatea. Faceți întâi casele, punându-le la un loc. În timp ce se explică planul lucrătorilor, clădiți turnul. Pentru a reprezenta pe oameni lucrând se pot folosi bastonașe. Infrumusețați scena cu flori și pomi, fiindcă acela eră un ținut frumos. Pe câmp se pot găsi câteva oi păscând.

Povestirea introductivă. — Ridicați mâna toți cari aveți un bunic. Nu vă place să stați în brațele sale seara, în timp ce vă spune povești de demult pe când eră el tânăr? Da, desigur. Mulți bunici și bunice pot, să spună deosemena povești frumoase cari s'au întâmplat pe când ei erau copii ca și voi. Noe, despre care am învățat atât de mult în lecțiunile noastre, eră și el bunic. Știți aceasta? El aveă mai mulți nepoți. El obișnuia să-i ia pe genunchi, și să le spună povești frumoase despre lumea dinainte de potop. El le-a spus, deasemenea, cum Dumnezeu dorește ca ei să crească mari și să ajungă bărbați și femei bune, și cari să-L iubească și să-L servească. Dar mulți dintre acești copii, când au crescut au uitat ce fuseseră învățați despre Domnul și lucrarea Lui. Lecțiunea de azi ne vorbește despre ei, și ce au făcut. (Urmați cu lecțiunea)

VIII. Un singur Dumnezeu — 25 Februarie, 1928.

Majori.

„Unirea Duhului“. Vers.

3. — „Toți cari sunt pătrunși de Spiritul Său vor iubi ca și El. Acelaș principiu care a mănăt pe Hristos îi va mână și pe ei în tot ceea ce fac unul față de altul.

Această iubire este dovada că ei sunt ucenici. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei,“ a spus Isus „dacă veți aveă dragoste unii pentru alții“. Când oamenii sunt uniți între ei, nu prin putere sau interese personale, ci prin iubire, ei vor da pe față lucrarea unei influențe

care este mai pe sus decât orice influență omenească. Unde există această unitate, este dovadă că chipul lui Dumnezeu s'a imprimat asupra oamenilor, și că a fost însămănțat un nou principiu de viață. Deasemenea mai arată că în natura dumnezească există puterea de împotrivire contra spiritelor rele supra-naturale, și că harul lui Dumnezeu învinge egoismul inerent din orice inimă firească“. — „*The Desire of Ages*“, p. 678.

„*Sundu-Se la înălțime aduse robii robime, dele daruri oamenilor*“. Vers.

8. — „Numai după înălțare a fost primit darul (Spiritul Sfânt) în toată plinătatea lui. Revărsarea Spiritului Sfânt

PLAN.

I. UMBLÂND DEMN ÎN HRISTOS.

1. Pavel insistă asupra unei umblări demne după chemarea pe care o avem.
2. Umblarea creștină cere blândețe, îndelungă răbdare, îngăduință în iubire.
3. Deasemenea este de foarte mare nevoie unitatea Spiritului.

II. UNITATEA DUMNEZEIRII.

1. Spiritul lui Hristos primit în biserică aduce unitatea, statornicind o speranță a chemării noastre.
2. Este un Domn și un Tată peste toate, prin toate, în toate.
3. Deasemenea deci o credință, un botez.

III. DARURILE LUI HRISTOS.

1. Dumnezeu dă fiecăruia har.
2. Aceste daruri ale harului se grupează în jurul lui Hristos, și sunt acordate prin Spiritul Sfânt.
3. Hristos s'a coborât la nivelul omenirii pentru ca prin înălțarea Sa să poată da libertate poporului Său.

nu a fost primită decât atunci când ucenicii s'au consacrat pe deplin lucrării Sale prin credință și rugăciune. Numai atunci, într'un chip cu totul deosebit, darurile cerului au fost încredințate ucenicilor lui Hristos. Înălțându-Se, El a luat cu sine robii, și a dat daruri oamenilor..... Darurile ne stau chiar la îndemână prin Hristos, însă posedarea lor depinde de primirea Spiritului lui Dumnezeu“. — „*Pildele*“, p. 327.

DIVIZIUNEA COPIILOR.

VIII. Chemarea lui Abraham; Abraam și Lot.

Secțiunea primară și secundară.

Eroul credinței. — Despre Abraam

este spus că „a crezut, și aceasta i s'a socotit spre îndreptățire“. El „a crezut cu o iubire din credință, căci aceasta este semnificația cuvântului Ebreu folosit aci. Aceasta înseamnă, în adevăr, nu numai că a consimțit cu mintea, dar că el s'a sprijinit cu putere pe cuvântul lui Dumnezeu ca o casă ce stă neclintită pe o temelie sigură; căci el s'a sprijinit pe Dumnezeu ca o casă ce stă neclintită pe o temelie sigură; căci el s'a sprijinit pe Dumnezeu ca o casă ce stă neclintită pe o temelie sigură; căci el s'a sprijinit pe Dumnezeu ca o casă ce stă neclintită pe o temelie sigură; căci el s'a plecat cu o credință nestrămutată pe El după cum face un copil pe brațul mamei; că credința lui nu eră ceva întrerupt, ci continuu, năințea lui Dumnezeu, ca o apă a unui râu ce nu seacă niciodată. Nici o întârziere a împlinirii făgăduinței, nu

cândva; nici greutatea și descurajările nu i-au adus îndoială“. — *Gelke*.

Chemarea noastră. — În „*Patriarhi și Profeți*“, p. 126, 127, ne este dată în felul următor explicația încercării lui Abraam: „Mulți sunt încă și acum încercați după cum a fost Abraam. Este adevărat că ei nu aud glasul lui Dumnezeu vorbindu-le direct din cer, însă acest glas îi cheamă prin învățămintele Cuvântului Său cât și prin faptele providenței sale. Se poate să li se ceară să-și părăsească o carieră ce le poate aduce bogăție și onoare, să părăsească o societate plină de atracții și avantajii, și de a se separă chiar de rude pentru a pași pe un drum ce nu li se pare decât ca o cărare de renunțări, greutate și sacrificii. Dumnezeu are să le dea o lucrare de făcut; pe când, o viață

uşoară, influenţa părinţilor cât şi a prietenilor, vor stăvilă dezvoltarea trăsăturile esenţiale pentru săvârşirea acestor lucrări. El îi chiamă departe de influenţa şi ajutorul oamenilor, şi îi duce să simtă nevoia ajutorului Său, şi necesitatea de a nu se sprijini decât pe El, astfel ca El să Se poată descoperi lor”.

Acel care ascultă fără nici un murmur de chemarea lui Dumnezeu şi renunţă la tot pentru Hristos, are o credinţă ca a lui Abraam, şi va fi părtaş cu el la moşteneria făgăduită. Gal. 3, 16-19.

Invăţături practice. — Dumnezeu conduce pe aceia cari vor să fie conduşi. Prov. 3, 6.

Dintre multe trăsături frumoase ale caracterului lui Abram pe cari ar trebui să le cultivăm şi noi, sunt: curajul de a ascultă de Dumnezeu ori câte avantaţii pământesti ar costă, amabilitatea lui, generozitatea lui, lepădarea de sine, cât şi iubirea păcii, pe cari le-a arătat în purtarea faţă de Lot.

Toţi au puterea de a alege, şi fiecare trebuie să aleagă pentru sine.

Raportul ne spune că Lot şi-a întins corturile spre, iar nu în Sodoma. Ceea ce ar trebui să învăţăm este că e primejdios chiar să ne întoarcem spre rău. Ps. 1, 1.

Credinţa înseamnă încrederea că Dumnezeu va face ceea ce făgăduie.

Lucru de repartizat.

Lecţiunea viitoare: Gen. 14, 1-4. 10-24; 15, 1-7.

De studiat şi lucrat: Găsiţi un text în Noul Testament unde să fie spus că Abraam a fost numit Prietenul lui Dumnezeu.

Un mesaj şi un apel către tineretul nostru.

(Urmare dela pag. 20.)

Ita veşnică la o lume ce piere, şi să facem lucrul acesta în această generaţie, ce hotărâre mai mare ar putea să ia tinerii, şi ce alt dar mai mare ar putea să aducă în acest nou an în care am păşit, decât o hotărâre făcută în temere de Dumnezeu de a fi credincios:

În studiul Bibliei;

În rugăciunea falnică;

În participarea la serviciul divin;

În darea exact a zecimii Domnului;

În urmarea principiilor sanitare;

În silinţa de a câştiga cel puţin un suflet pentru Hristos;

În căutarea numai a plăcerilor cari sunt plăcute lui Dumnezeu;

În celuirea numai a literaturii care va pregăti pentru un mai bun serviciu;

În a fi un exemplu în îmbrăcămintă, ca un adevărat Adventist de Ziua Şaptea;

În dobândirea unei clare concepţii despre locul şi răspunderea noastră în lucrarea lui Dumnezeu;

În a face ceea ce Hristos ar face în locul nostru.

„Înfăţişând primejdiile zilelor din urmă cum şi Judecata ce va culmina

Amintiţi două din făgăduinţele din Biblie cari vă plac mai mult.

Insemnaţi pe harta locurile amintite, cum şi drumul dela Elam la Canaan.

Copiaţi versetul de memorizat.

Lipiţi ilustraţia versetului de memorizat în carneţel.

Coloraţi schiţa.

Grădina de copii.

Dacă doriţi, puteţi spune următoarea povestire în locul repetiţiei obişnuite: „Când ne rugăm, trebuie să dorim cu adevărat ceea ce cerem. Nu trebuie să venim înaintea lui Dumnezeu într-un chip neingrijit, sau fără să ne dăm seama ce spunem; fiindcă El este o fiinţă mare şi sfântă. Când se roagă alţii, noi trebuie să fim atenţi pentru ce se roagă, şi să cerem şi noi din inimă aceleaşi lucruri.

„Un băieţel eră foarte bolnav, şi a dorit ca predicatorul să vie şi să se roage pentru el. Însă nu i-a spus lucrul acesta decât după ce s'a făcut sănătos. Omul cel bun i-a spus:

„Dar, Cornel, cred că te-ai rugat.”

„O, desigur, domnule!”

„Ai repetat rugăciunea ce te-am învăţat?”

„Nu, domnule, dar m'am rugat”.

„Bine, dar cum te-ai rugat?”

„Ei, domnule, am cerşit.”

„Cu siguranţă că Domnul ne va ascultă când ne rugăm într'un chip atât de călduros. Deasemenea trebuie să credem că El va împlini ceea ce a făgăduit”.

„Stories Mother Told”, p. 119-120.

Ilustrarea lecţiunii prezente. — Pentru măsura cu nisip aşezaţi două grupuri

de corturi la o mică depărtare unul de altul spre a reprezenta locuinţele lui Abraam şi Lot. Imprejurul acestor locuri, aşezaţi figuri de vite şi oi. Păzitorii lor pot fi reprezentaţi prin bastonaşe. Silţi-vă să daţi o idee clară despre întinsele posesiuni ale celor doi bărbaţi. Faceţi câmpurile atrăgătoare folosind iarbă şi pomi. Pot fi indicate râuri şi lacuri cu ajutorul unei pânze albastru deschis sau cu o şuviţă de tinichia. La oarecare depărtare poate fi arătată cetatea Sodoma. Faceţi un munte de nisip, iar către sfârşitul lecţiunii arătaţi pe Abraam şi pe Lot stând pe el, şi Abraam dând voie lui Lot să-şi aleagă ţinutul.

Dacă credeţi, puteţi avea un bloc cu hârtie de desen, şi să schiţaţi scena în timp ce vorbiţi.

Povestirea introductivă. — Ce credeţi, este frumos să dovedim părinţilor că-i iubim? Este de ajuns numai să le spunem mereu că-i iubim, sau trebuie să-i şi ascultăm când ne cer să le facem ceva? Da, fiindcă dacă iubim cu adevărat pe tatăl şi pe mama, noi ne vom sili să le fim plăcuţi fiind ascultători, blânzi, şi neegoişti. Lecţiunea noastră de azi ne spune despre un om care a ascultat de Dumnezeu, chiar când i s'a spus să-şi părăsească casa şi familia şi prietenii. Vreţi să vă spun despre acest bărbat însemnat al lui Dumnezeu? Atunci, ascultaţi liniştiţi. (Urmaţi cu lecţiunea).

Invăţături spirituale. Domnului îi place când îl ascultă ca şi Abraam. Noi trebuie să învăţăm să fim neegoişti şi buni.

prin statornicirea dreplăţii universale, şi aducând răspunderea de a veşii ultima solie de mântuire a fiilor oamenilor, noi, bătrâni şi tineri laolaltă, trebuie să ne străduim ca niciodată mai înainte de a avea de Dumnezeu în viaţa noastră, — curăţenia, pacea şi puterea Lui. Fie deci, ca să ne hotărâm ca să trăim în aşă fel încât acel cari cunosc cât şi cei cari nu cunosc pe Hristos să dorească a-L cunoaşte fiindcă ne cunosc pe noi”.

Steen Rasmussen.

Secretarul departamentului pentru tineret dela Diviziunea Europeană.

Numele Isus.

(Urmare dela pag. 22.)

În ceruri unde nu e nici durere, nici noarte, nici suspin, numele măreţ al lui Isus inspiră corurile îngereşti.

Sunt multe nume mari în lumea aceasta, ale oamenilor cari au făcut fapte mari. Oameni politici, generali, savanţi, descoperitori, inventatori şi exploratori

au nume ce au ajuns mari. Faptele lor fac ca şi numele să fie mari. Ca un om să trăească, nu e generică nevoie să cunoască aceste nume, dar dacă nu cunoaşte numele lui Isus, care singur poate da viaţă, şi care este Stăpân peste ceruri şi peste pământ, este pierdut pentru veşnicie.

Pentru	El este
Artist	Cel Plăcut
Arhitect	Piatra din colţul un- [ghiului
Astronom	Soarele Dreptăţii
Brutar	Pâinea vieţii
Doctor	Marele Medic
Educator	Marele Invăţător
Plugar	Semănător şi Domn al [secerişului
Judecător	Judecătorul cel drept al [tuturor
Predicator	Cuvântul lui Dumnezeu
Slugă	Stăpânul cel bun
Păcătos	Mielul lui Dumnezeu [care ridică păcatele [lumii.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiunea 6—11 Februarie, 1928.

Ieșirea din corabie; curcubeul.

Textul biblic: Gen. 8; 9, 1—19.

De memorizat: „Curbueul Meu, pe care l-am așezat în nor, el va sluji ca semn al legământului dintre Mine și pământ”. Gen. 9, 13.

1. „Dumnezeu Și-a adus aminte de Noe, de toate viețuitoarele și de toate vitele cari erau cu el în corabie; și Dumnezeu a făcut să sufle un vânt pe pământ, și apele s'au potolit. Izvoarele Adâncului și stăvilarele cerurilor au fost închise, și ploaia din cer a fost oprită”.

2. Apele de pe pământ au început să scadă treptat, și după cinci luni, „corabia s'a oprit pe munții Ararat”. Grija iubitoare a Domnului pentru acei pe cari îi salvase a condus corabia pe ape liniștite, unde a plutit în voie până ce apele au scăzut. Când au început să scadă apele, s'au văzut mai întâiu vârful muntților.

3. „După patruzeci de zile, Noe a deschis fereastra corăbiei pe care o făcuse. A dat drumul unui corb, care a ieșit, ducându-se și întorcându-se, până când au secat apele de pe pământ. A dat drumul și unui porumbel, ca să vadă dacă scăzuseră apele de pe fața pământului. Dar porumbelul n'a găsit nici un loc ca să-și pună piciorul, și s'a întors la el în corabie, căci erau ape pe toată fața pământului. Noe a întins mâna, l-a luat, și l-a băgat la el în corabie”.

4. Noe a mai așteptat încă șapte zile și „iarăș a dat drumul porumbelului din corabie. Porumbelul s'a întors la el spre seară; și iată că în ciocul lui era o frunză de măsline ruptă de curând. Noe a cunoscut astfel că apele scăzuseră pe pământ. A mai așteptat alte șapte zile; și a dat drumul porumbelului. Dar porumbelul nu s'a mai întors la el”.

5. După ce a așteptat un timp, „Noe a ridicat invelitoarea corăbiei: și s'a uitat, și iată că fața pământului se uscase”. El nu s'a încercat să deschidă ușa cea mare, ci a așteptat în liniște. În cele din urmă un inger din cer a deschis ușa cea puternică. „Atunci Dumnezeu a vorbit lui Noe, și i-a zis: „Ieși din corabie, tu și nevastă-ta, fiii tăi și nevestele fiilor tăi cu tine! Scoate afară împreună cu tine toate viețuitoarele de

tot felul cari sunt cu tine” Noe împreună cu familia lui, și apoi toate animalele, au părăsit corabia care le fusese sigura locuință timp de mai multe luni.

6. În marea lor bucurie că din nou se găseau liberi pe pământ, ei nu au uitat pe Acela care îi păzise. Primul lucru pe care l-a făcut Noe după ce a părăsit corabia a fost să zidească un altar. Pe altar el a dus o jertfă de animale, ca prinos față de Domnul pentru iubirea și purtarea Lui de grijă. Domnul a primit darul și a binecuvântat pe Noe și familia Sa.

7. Noe se temeă ca nu cumva mica grupă de opt persoane, singurii pe pământ, să fie omorâți de animalele mari și primejdioase pe cari le salvase în corabie. Însă Dumnezeu, în iubirea Sa făcând pe animale să se teamă de om. El zise lui Noe: „S'apuce groaza și frica pe orice dobitoc de pe pământ”.

8. Domnul știa că de acum înainte oridecâteori se vor adună nori și va începe să plouă, oamenii se vor teme de un alt potop, și de aceea El a făcut lui Noe și fiilor săi o făgăduință că El nu va mai trimete niciodată încă un potop spre a distruge lumea. El a dat un semn, pe care îl putem vedea și azi, și care să ne amintească de această făgăduință. Semnul este un curcubeu frumos care deseori apare pe cer după ploaie.

9. Dumnezeu a spus lui Noe: „Curbueul Meu, pe care l-am așezat în nor, el va sluji ca semn al legământului (făgăduinții) dintre Mine și pământ. Când voi strânge nori deasupra pământului, curcubeul se va arăta în nor; și Eu îmi voi aduce aminte de legământul dintre Mine și voi... și apele nu se vor mai face un potop ca să nimicească orice făptură. Curbueul va fi în nor; și Eu mă voi uita la el, ca să-mi aduc aminte de legământul cel veșnic dintre Dumnezeu și toate viețuitoarele de orice trup de pe pământ”.

10. Mult, mult timp după ce a fost așezat curcubeul în nor, ucenicul iubit Ioan, a primit o viziune despre tronul lui Dumnezeu din cer. El spune: „Scapul de domnie era înconjurat de un curcubeu”. Un alt profet spune: „Ca înfățișarea curcubeului care stă în nor într'o zi de ploaie, așa era și înfățișarea acestei lumini strălucitoare, care-l înconjură (tronul)”. Ezech. 1, 28.

Lecțiunea 7—18 Februarie, 1928.

Turnul Babel.

Textul biblic: Gen. 11, 1—9.

De memorizat: „Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este turburare și tot felul de fapte rele”. Iacob 3, 16.

1. După potop a început din nou vieța omului pe pământ cu cele opt persoane, Noe, soția lui, cei trei fii ai săi cum și soțiile acestora. Noe a mai trăit după potop încă 350 ani.

2. Cei trei fii ai lui Noe cari au ieșit din corabie erau Sem, Ham, și Iafet. Dintre aceștia, Sem și Iafet respectau pe tatăl lor și se temeau de Dumnezeu. Copiii lor erau învățați să iubească și să asculte de Domnul. Ham a devenit un om rău, și copiii copiilor lui s'au îndepărtat dela Dumnezeu și au ajuns niște păgâni.

3. Copiii lui Noe au mai locuit un oarecare timp pe munții unde se oprise corabia. Atunci „tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte”. O mare grupă dintre acei cari voiau să uite de Dumnezeu, s'a deosebit de ceilalți și au pornit spre „o câmpie în pământul Șinear; și se așezară acolo”.

4. Aceasta era o vale foarte frumoasă, udată de un mare râu. Deși planul lui Dumnezeu era ca urmașii lui Noe să fie împrăștiați în diferite părți ale pământului, aceștia care s'au îndreptat spre Șinear s'au hotărât să stea împreună, să-și facă case și să ajungă un neam mare.

5. Nimrod, „un viteaz vânător”, unul din urmașii lui Ham, ajunse regele lor. Gen. 10, 8—10. Ei s'au hotărât să zidească o cetate și un turn. Turnul avea să fie mai înalt decât fuseseră apele potopului. Ei nu aveau încredere în făgăduința Domnului că El nu va mai trimete un alt potop pe pământ. Deasemenea ei mai gândiau, că zidind o asemenea cetate și un astfel de turn își vor face un mare renume, și vor fi numiți cei mai înțelepți oameni de pe pământ.

6. Biblia spune: „Și au zis unul către altul: Haidem! să facem cărămizi, și să le ardem bine în foc”. Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var. Și au mai zis: „Haidem! să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul, și să ne

facem un nume, ca să nu fim imprăștiati pe toată fața pământului”.

7. „Domnul S'a pogorit să vadă cetatea și turnul, pe care-l zidiau fiii oamenilor. Și Domnul a zis: „Iată, ei sunt un singur popor, și toți au aceeași limbă; și iată de ce s'au apucat; acum nimic nu i-ar împiedeca să facă tot ce și-au pus în gând. Haideți să Ne pogorim și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora”.

8. Turnul fusese înălțat destul de mult, însă eră cu neputință de a mai fi continuat din moment ce lucrătorii de sus nu mai puteau să dea ordine după cele ce aveau nevoie de jos. Când lucrătorii au început să vorbească fiecare într-o limbă deosebită pe care alții n'o puteau înțelege, s'a produs o mare neînțelegere. Oamenii s'au mâniat unii pe alții și s'au luat la ceartă și la bătaie, astfel încât lucrul a încetat.

9. „Și Domnul i-a imprăștiat de acolo pe toată fața pământului; așa că au încetat să zidească cetatea. De aceea cetatea a fost numită Babel (incurcătură), căci acolo a incurcat Domnul limba întregului pământ”.

10. Oamenii aceia cari vorbiau aceeași limbă se adunau într-o grupă și plecau împreună. Unele grupe apucau într-o parte altele în alta. Planul lui Dumnezeu de a imprăștiia pe oameni în diferite părți ale pământului, eră astfel împlinit, iar planul clăditorilor turnului Babel s'a sfârșit prin neînțelegere și rușine.

11. Domnul iubiă pe acești sârmani lucrători ai turnului cari fuseseră rău sfătuiți, și fără îndoială că El speră ca ei să-și dea seama cât de neînțelept lucraseră și să se întoarcă la El. De aci învățăm că chiar când păcătuim, Mântuitorul încă ne iubește și dorește să ne ajute. Deseori turburarea este lăsată să vină asupra noastră, numai ca să vedem că avem nevoie de Isus.

Lecțiunea 8—25 Februarie, 1928.

Chemarea lui Abraam: Abraam și Lot.

Textul biblic: Gen. 12, 1—10; 13.

De memorizat: „Voiu face din tine un neam mare, și te voiu binecuvânta”. Gen. 12, 2.

1. După ce oamenii au fost imprăștiati dela turnul Babel, aproape toți au

ajuns închinători la idoli. Totuș mai eră un om care iubea pe Domnul și-L ascultă. Numele lui eră Abram; el eră un urmaș al lui Sem, unul din fiii lui Noe cari au ieșit din corabie. Abram locuia cu tatăl său într-o cetate numită Ur.

2. Când a văzut Dumnezeu că dintre toți aceia cari se închinau la idoli, numai Abram se mai închină adevăratului Dumnezeu, El spuse lui Abram să părăsească cetatea Ur unde locuia tatăl său. Abram a ascultat și a plecat în Haran. Toată familia tatălui său a plecat împreună cu el, și Abram a rămas în Haran până la moartea tatălui său.

3. „Domnul zise lui Abram: „Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voiu arăta. Voiu face din tine un neam mare, și te voiu binecuvânta; îți voiu face un nume mare, și vei fi o binecuvântare.”

4. După moartea tatălui său, Abram a ascultat mai departe de Dumnezeu. „Abram a luat pe Sara, nevastă-sa, și pe Lot, fiul fratelui său, împreună cu toate averile, pe cari le strânseseră”, și au pornit din Haran spre Canaan. Pe când călătoria spre sud, credința i-a fost cercată din nou, căci „a venit însă o foamete în țară”, și cu toții erau amenințați să moară de foame. Însă Abram nu se îndoia de cuvântul Domnului. „Abram s'a poporit în Egipt, ca să locuească pentru câțeva vreme acolo”, și a rămas în Egipt până ce a trecut foametea.

5. „Abram s'a suit din Egipt în țara dela miazăzi, el, nevastă-sa, și tot ce avea, împreună cu Lot. Abram eră foarte bogat în vite, în argint, și în aur. Din țara dela miazăzi s'a îndreptat și a mers până la Betel”. Înainte de a intra în Betel, Abram a zidit un altar, stabilindu-și corturile aci, „și acolo, Abram a chemat numele Domnului”.

6. „Lot, care călătoria împreună cu Abram, avea și el oi, boi și corturi. Și ținutul acela nu-i încăpea să locuească împreună; căci averile lor erau așa de mari, încât nu puteau să locuească împreună. S'a iscat o ceartă între păzitorii vitelor lui Abram și păzitorii vitelor lui Lot”. Nu eră pășune de ajuns pentru aceste turme mari.

7. „Abram a zis lui Lot: „Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine, și între păzitorii mei și între păzitorii tăi, căci suntem frați. Nu-i oare toată țara înain-

tea ta? Mai bine desparte-te de mine: dacă apuci tu la stânga, eu voiu apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voiu apuca la stânga”. Abram a dovedit că nu avea un spirit egoist când a lăsat pe Lot să-și aleagă el mai întâiu din toată țara, iar el se mulțumia și cu ce i-ar fi rămas.

8. „Lot și-a ridicat ochii, și a văzut că toată câmpia Iordanului eră bine udată în întregime..... Lot și-a ales toată câmpia Iordanului, și a mers spre răsărit. Astfel s'au despărțit ei unul de altul. Abram a locuit în țara Canaan, iar Lot a locuit în cetățile din câmpie, și și-a întins corturile până la Sodoma. Oamenii din Sodoma erau răi, și afară din cale de păcătoși împotriva Domnului”.

9. Lot posedă tot ce avea numai din bunătatea unchiului său Abram. Totuș el nu a fost recunoscător, ci în chip egoist și-a ales pentru sine partea de loc care gândia că este cea mai bună din acel ținut. Locul acela într'adevăr eră cel mai bun, însă îl puneă prea aproape de oamenii cei răi cari locuiau în marea cetate Sodoma, și mai târziu s'a stabilit chiar în cetate.

10. „Domnul a zis lui Abram, după ce s'a despărțit Lot de el: „Ridică-ți ochii, și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi, ți-o voiu da ție și seminției tale în veac”.

11. „Abram și-a ridicat corturile, și a venit de a locuit lângă stejarii din Mamre, cari sunt lângă Hebron. Și acolo a zidit un altar Domnului. Pe aceste câmpii deluroase, cu păduricile lor de măsline și vii, și cu câmpii roditoare în cereale, cum și cu pășuni, Abram eră mulțumit să locuească, lăsând lui Lot cea mai bogată vale din acel ținut, cum și primejdiile tovărășiei cu locuitorii cei răi ai cetăților învecinate.

Lecțiunea 9—3 Martie, 1928.

Lupta regilor: făgăduința lui Dumnezeu către Abraam.

Textul biblic: Gen. 14, 1—4, 10—24; 15, 1—7.

De memorizat: „Uită-te spre cer, și și numără stelele dacă poți să le numeri”. Și i-a zis: „Așa va fi sămânța ta”. Gen. 15, 5.

1. Pe când Abram locuia în câmpia Mamre, și Lot în Sodoma, a început un mare războiu între regi păgâni din acea vale. Un rege puternic din ținutul Elamului (Persia) pornise cu armata lui aproape două sute mile spre Marea Moartă și cucerise toate ținuturile prin care trecuse.

2. De cinci ani stăpânia asupra acestor ținuturi; însă cinci dintre ținuturi, după un oarecare timp, s'au răscolit în contra regelui Elamului. Unul dintre aceștia era regele Sodomei unde locuia Lot. În această bătălie erau de partea regelui încă alți patru regi împreună cu armatele lor, iar de partea cealaltă erau alți cinci regi. Bătălia a fost dusă în valea Sidim lângă Marea Moartă.

3. Regele Elamului, împreună cu regii cari îi ajutau, a învins pe ceilalți. „Valea Sidim era acoperită cu fântâni de smoală (gropi cu fundul cleios). Împăratul Sodomei și împăratul Gomorei au luat-o la fugă, și au căzut în ele; ceilalți au fugit spre munte”.

4. Regii biruitori „au luat toate bogățiile Sodomei și Gomorei, și toate merindele lor și au plecat. Au luat și pe Lot, fiul fratelui lui Abram, care locuia în Sodoma; au luat și averile lui, și au plecat”.

5. Abram trăia în pace în partea de-juoroasă. „A venit unul, care scăpase, și a dat de știre lui Abram, Ebreul; acesta locuia lângă stejarii lui Mamre”. Când a auzit Abram că Lot „fusese prins de războiu, a înarmat treisute optsprezece din cei mai viteji slujitori ai lui, născuți în casa lui, și a urmărit pe împărații aceia”.

6. Abram și-a împărțit oamenii în așa fel încât să vină asupra dușmanului din diferite direcții, și el și servii lui i-au surprins „noaptea, i-a bătut, și i-a urmărit”. Regele Elamului a fost omorât, iar oștirea lui împrăștiată, și Abram „a adus înapoi toate bogățiile; a luat înapoi și pe fratele său Lot, cu averile lui, precum și pe femei, și norodul”.

7. Biruința nu a fost câștigată fiindcă Abram avea o armată mai mare și mai puternică. Domnul era cu el și i-a dat înțelepciune și putere să biruie pe dușman. În felul acesta Abram a ajuns să fie bine cunoscut. El era onorat și respectat ca unul care ascultă pe Dumnezeu și îi place adevărul și dreptatea.

8. Pe când se întorcea dela războiu, „Melchisedec, împăratul Salemului, a

adus pâine și vin: el era preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. Melchisedec a binecuvântat pe Abram, și a zis: „Binecuvântat să fie Abram de Dumnezeu Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeu Cel Prea Înalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale! Și Abram i-a dat (lui Melchisedec) zeciuială din toate”.

9. Deasemenea și regele Sodomei a venit să onoreze pe Abram. El a oferit lui Abram toate bogățiile luate în bătălie, și cari de fapt aparțineau locuitorilor Sodomei. Abram nu a voit să le primească. El zise: „Nu vreau să iau nimic din tot ce este al tău, nici măcar un fir de ață, nici măcar o curea de încălțăminte, ca să nu zici: „Am îmbogățit pe Abram”. Nimic pentru mine! afară de ce au mâncat flăcăii, și partea oamenilor cari au mers cu mine”. Trei tineri, împreună cu cetele lor, întovărășiseră pe Abram în urmărirea dușmanului, și Abram doriă ca aceștia să-și ia partea din pradă, deși el pentru sine nu lua nimic.

10. Cu toate că Abram s'a întors acasă, totuși s'a intristat. El își aduse aminte de făgăduința lui Dumnezeu cum că copilul său va ajunge un neam mare, și Dumnezeu îi va da drept moștenire tot pământul Canaan. Dar iată, că acum el nu vedeă calea prin care s'ar putea implini această făgăduință. Cananiții erau un popor foarte tare în acea țară, și el nu cutează să pornească lupta spre a-i alungă. Pe lângă aceasta, el nu avea nici copil, deci cum s'ar putea ca urmașii lui să fie atât de numeroși încât să alcătuească o națiune? Prin aceste gânduri s'ar părea că Abram socotia că depinde de el împlinirea făgăduinții lui Dumnezeu. El ar fi trebuit mai bine să aibă încredere că Dumnezeu va face aceasta.

11. Domnul a văzut că Abram este neliniștit. Într-o noapte, prin viziune, Domnul a venit la el și i-a zis: „Abrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău, și răsplata ta cea foarte mare”.

12. După aceea Domnul scoase pe Abram afară din cort și-i zise: „Uită-te spre cer, și numără stelele, dacă poți să le numeri”. Și i-a zis: „Așa va fi sămânța ta”. Cu toate că Abram nu putea înțelege cum putea să se adeverească această făgăduință, „a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire”.

Planul pentru copii de cetitul Bibliei

Ianuarie		27. Num. 16
		28. Num. 17
		Martie
1. Gen. 1, 2		1. Num. 20
2. Gen. 3, 4		2. Num. 21
3. Gen. 6, 7		3. Num. 22
4. Gen. 8, 9, 1-17		4. Num. 23
5. Gen. 11, 1-9, 12, 1-10		5. Num. 24
6. Gen. 13		6. Num. 25
7. Gen. 14		7. Deut. 32
8. Gen. 15		8. Deut. 33
9. Gen. 17, 1-5; 18		9. Deut. 34
10. Gen. 19, 1-28		10. Iosua 1
11. Gen. 21, 1-21; 22, 1-19		11. Iosua 2
12. Gen. 23		12. Iosua 3
13. Gen. 24		13. Iosua 4
14. Gen. 27		14. Iosua 5, 10-15; 6
15. Gen. 28		15. Iosua 7
16. Gen. 29, 1-28; 31, 2, 3, 17, 18		16. Iosua 8
17. Gen. 32		17. Iosua 24
18. Gen. 33		18. Jud. 6
19. Gen. 35, 1-20, 27-29		19. Jud. 7
20. Gen. 37		20. Jud. 13; 14
21. Gen. 39		21. Jud. 16, 4-31
22. Gen. 40		22. Rut 1; 2
23. Gen. 41		23. Rut 3; 4
24. Gen. 42		24. 1 Sam. 1
25. Gen. 43		25. 1 Sam. 2
26. Gen. 44		26. 1 Sam. 3
27. Gen. 45		27. 1 Sam. 4
28. Gen. 46, 1-7, 28-34		28. 1 Sam. 5
29. Gen. 47		29. 1 Sam. 6; 7, 1, 2
30. Gen. 48; 49		30. 1 Sam. 8
31. Gen. 50		31. 1 Sam. 9
		Aprilie
		1. 1 Sam. 10; 11, 12-15
		2. 1 Sam. 12
		3. 1 Sam. 15
		4. 1 Sam. 16
		5. 1 Sam. 17
		6. 1 Sam. 18, 1-16
		7. 1 Sam. 19; 20
		8. 1 Sam. 24
		9. 1 Sam. 26
		10. 1 Sam. 31
		11. 2 Sam. 1
		12. 2 Sam. 5
		13. 2 Sam. 7
		14. 2 Sam. 15
		15. 2 Sam. 18
		16. 2 Sam. 22
		17. 1 Regi 1, 28-53
		18. 1 Regi 3; 4, 20-34
		19. 1 Regi 5
		20. 1 Regi 6
		21. 1 Regi 7
		22. 1 Regi 8
		23. 1 Regi 10
		24. 1 Regi 11, 6-43
		25. 1 Regi 12
		26. 1 Regi 13
		27. 1 Regi 17
		28. 1 Regi 18
		29. 1 Regi 19
		30. 1 Regi 21
		Februarie
1. Ex. 1; 2		
2. Ex. 3; 4, 1-17, 27-31		
3. Ex. 5		
4. Ex. 7		
5. Ex. 8		
6. Ex. 9		
7. Ex. 10; 11		
8. Ex. 12		
9. Ex. 13, 17-22		
10. Ex. 14; 15		
11. Ex. 16		
12. Ex. 17		
13. Ex. 18		
14. Ex. 19		
15. Ex. 20		
16. Ex. 24		
17. Ex. 32		
18. Ex. 33		
19. Ex. 34, 1-14, 21-35		
20. Ex. 35		
21. Ex. 40		
22. Num. 9, 15-23; 10, 29-36		
23. Num. 11		
24. Num. 12		
25. Num. 13		
26. Num. 14		

Planul pentru celelalte luni va urmări în numerile viitoare.

Arată-mi Doamne calea dreptății.

N. Jelascu.

M. R. Dah.

A - rată-mi Doam-ne ca - lea drep-tă-ții, și le-gea Ta a - ju-tă-mi
le-gea Ta a-ju-tă-mi

ca s'o pot țî - ne. Con-du-mă Doam-ne pe trep - te - le drep-tă - ții.

ca să nu cad ca să nu cad. Pe că - ra-rea Ta mă țî-ne ca să nu cad.

Con-du-mă Tu, la măn-tu - it, și le - gea Ta fă ca
Con-du-mă Tu, la măn-tu-it, legea Ta

s'o urmăm cu toții Fii Doamne mărit în veci slă - vit. A - min. A - min.

Dela Adunarea Generală a Uniunii sesiunea Irela, Cluj 2-5 Decembrie, 1927.

Școala de Sabat care s'a ținut în ziua de 3 Decembrie 1927, a avut parte de distinși oaspeți. Lucrul acesta s'a observat chiar dela adunarea instructorilor în care fratele E. Gugel a ajutat într'un foarte simplu fel instructorilor să învețe cum să prezinte lecțiunea în mod pe înțeles, logic.

În cele 21 de clase câte a avut școala, — din cari 7 clase române, 13 clase maghiare și 1 clasă germană — au luat parte la studiu 262 de persoane : 63

români, 175 unguri și 24 germani. Colecta adunată cu această ocazie a fost de 3150,50 lei.

Copiii au avut o școală separată sub conducerea Sorei E. Gaede. În afară de studiul în școală au contribuit și în școala celor majori, cu o cântare copilărească.

Pentru anul 1928, potrivit cu hotărârile luate la adunarea generală a Uniunii, urmează ca diferitele zile speciale să aibă loc la data arătată în dreptul fiecăreia.

1. Săptămâna Mare Misionară : 1-7 Aprilie.

2. Săptămâna Misionarilor Voluntari 15-21 Aprilie. Ziua Misionarilor Voluntari la 21 Aprilie.

3. Darul de Sacrificiu pentru mijlocul anului, 7 Iulie.

4. Ziua Educației 11 August.

5. Campania de toamnă : Septembrie—Noembrie.

6. Ziua Școlii de Sabat : 17 Noembrie.

7. Săptămâna de Rugăciuni : Decembrie.

Director : ȘT. DEMETRESCU
Edit. și Red. resp. : D. FLOREA